Akbaba

«Memur maaşlarına zam yapılıyor.» —Gazeteler—

Memur — Allah aşkınıza müdür bey, benim maaşıma zam yapmayınız !..

AKBABA'nın Yeni Yarışması

Birinciliği kazancak biri kadın, biri erkek iki okuyucumuza:

1 0 0 0 Lira hediye edeceğiz!

Hangisi ile Evlenirsiniz?

Bu, bir aile anlayışı, bir mizaç, bir karakter müsabakasıdır.

1 - *Gelecek sayımızdan başlayarak dört gelin, dört damat resmi neşredeceğiz. Kızları ve erkekleri görüp tanıyacaksınız.*

2 - *Resimlerin altında isimlerini, tahsil, karakter ve sosyal durumlarını da okuyacaksınız.*

3 - *Şimdi kadın ve erkek okuyucularımıza soruyoruz: Bunlardan hangisi ile evlenmek istersiniz?.. ve niçin onu seçtiniz?*

Mükâfatlar: çoğunluk kazananlar arasında çekilecek kur'ada birinci kadın okuyucumuza 500 lira, birinci erkek okuyucumuza 500 lira hediye edeceğiz.

İkinciliği kazanan kadın okuyucumuza 250 lira ve erkek okuyucumuza yine 250 lira takdim edilecektir.

Üçüncülüğü kazanan erkek ve kadın okuyucularımıza 100 er lira...

Dördüncülere ve beşincilere 50 şer lira armağan edilecektir.

Ondan sonra çoğunluk kazanan 100 kadın ve 100 erkek okuyucumuza en az 10 lira değerinde, edebi kıymeti yüksek seçme kitaplar taahhütlü olarak gönderilecektir.

GELECEK SAYIMIZDA BAŞLIYORUZ.

Yusuf Ziya Ortaç'ın kitapları:

Bir Varmış Bir Yokmuş:

PORTRELER

Mevcudu Kalmamıştır.

Gün Doğmadan!

Güzel Türkçenin en güzel kitabı.

PEK AZ KALMIŞTIR.

FİATI 5 LİRA

GÖÇ

Bizim Romanımız basılıyor.

Akbaba

SAHİP VE BAŞYAZARI:
Yusuf ziya Ortaç

YAZI AİLESİ:
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ:
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

※

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Ercan Matbaası
Kapak baskısı:
Şaka Matbaası

※

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ:
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI:
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı: 462 — Yıl: 38
19 Ocak 1961

※

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

BİR ÇERKES DELİKANLISI

Biz, İmparatorluğun son çocuklarıyız. Ziya Gökalp'ın altın meşalesi yolumuzu ışıtmasaydı, her adımda alnımızı arûzun ve Osmanlıcanın duvarlarına çarpan çağdaş birer belâgatçi olurduk ancak!

Türkçülük, önce dilde başlamıştır: Gökalp'ın Diyarıbakır'dan Selânik'e götürdüğü ve Balkan bozguniyle İstanbul'a getirdiği kurtarıcı fikirlerle... Ömer Seyfeddin'in Bulgar sınırından Ali Cânib'e yazdığı ihtilâl mektubiyle...

Hecenin beş şairi, bu ihtilâlin ilk san'at ordusudur.

İnönü'nün şanlı adını tarihlerden söken hasetin tırnakları, onların adını da edebiyat tarihlerinden tırmaladı, okuma kitaplarından yoldu. Bizde edebiyat bile alçak bir politikadır.

Osmanlı İmparatorluğunda milliyetçilik yoktu. Şâm-ı şerifli Araptan Debre-i bâlâ'lı Arnavut'a kadar hepimizi İmparatorluk teknesinde yoğuran hayalin elleri, tek tip bir millet yarattığını sanmıştır: Osmanlı!

Ama, Türk'ün milliyetini hatırlaması suç olan bu vatanda ırkçılık vardı: Arap ırkçıydı, Arnavut ırkçıydı, Gürcü ırkçıydı.

Şimdi, vatanımızın adı bile değişmiştir: Osmanlı İmparatorluğunda değil, Türkiye Cumhuriyetinde yaşıyoruz. Eski mektepler marşı: «Osmanlıyız, şanlıyız!» türküsü yerine, okul çocuklarının başları: «Türküz... Cumhuriyetin göğsümüz tunç siperi!» marşiyle dikeliyor. Öğrenci yemini «Varlığım, Türk varlığına armağan olsun» diye biter!

İşte, Kurtuluş zaferinden otuz dokuz yıl sonra, dünya haritasında «Osmanlı İmparatorluğu» adı «Türkiye Cumhuriyeti» yazıldıktan otuz dokuz yıl sonra, Çanakkale'de bir genç, güzel yüzlü, aydın bakışlı bir yedek subay köy öğretmeni Atatürk'ün resimlerini yakıyor ve:

— Ben Çerkezim, diyor, ben Abazayım!

Çerkes!... Kalemin ucuna gelen ilk kolay soruları sıralayalım:

— Sen Çerkessin, öyle mi delikanlı?.. İşte Avrupa, işte Asya, işte Afrika, işte, işte... Al şu dürbünü eline ve bana bir nokta göster: Üzerinde «Çerkes» yazan Kaşık Adası kadar bir nokta!.. Var mı yer yüzünde böyle bir şey?

— Haritayı bırak... İşte milletlerin rüzgâr rüzgâr uçuşan bayrakları... Şu Fransız, şu İngiliz, şu Yunan, şu Habeş bayrağı!.. İçlerinde adını bilmediklerimiz, rengini tanımadıklarımız bile var... Hani Çerkes bayrağı?...

— Bayrağı da bırak... Edebiyatsız millet, musikisiz millet olur mu?... Bir tek Çerkes şairi, bir tek Çerkes romancısı, bir tek Çerkes bestekârı gösterebilir misin bana?.. Hele sahnede Çerkes?... O, Osmanlı seyircisini güldürmek için ramazan geceleri yalnız Karagöz perdesine çıkabildi!

Şimdi, Osmanlılığın yıllar gerisinde bir batık tarih olmuş bu memlekette, vatanının adını «Türkiye» diye öğrenmiş, bayrağını «Türk bayrağı» diye selâmlamış ve her sabah «Varlığım, Türk varlığına armağan olsun» diye and içmiş bir genç, yedek subaylık ödeviyle gittiği köyü, Atatürk'ün resimlerini yakarak aydınlatmağa kalkıyor ve sorguya çekilince, suçunu iki kelime ile savunuyor:

— Ben Çerkesim!

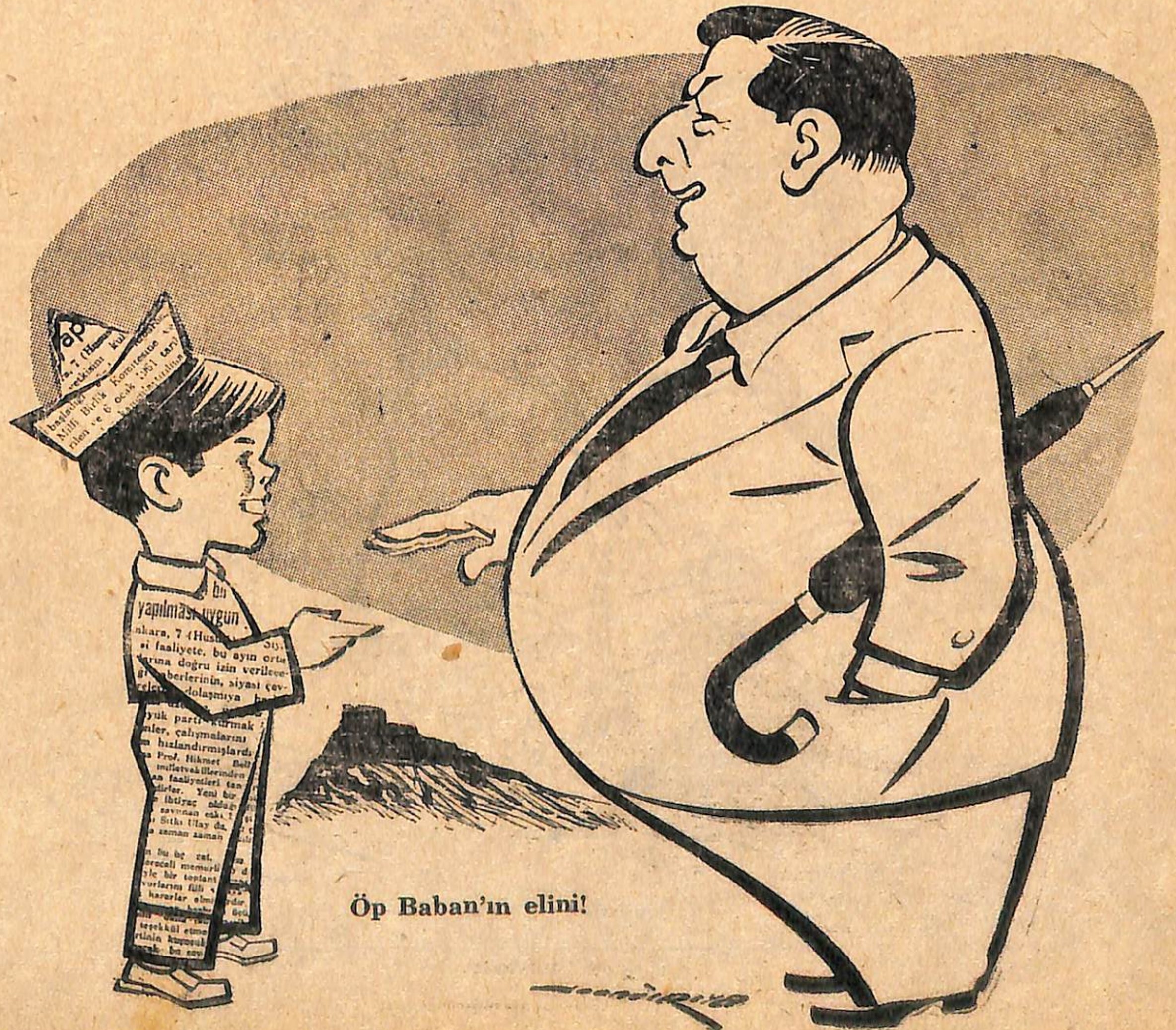
Demek, ilkokul, orta okul, san'at okulu, o yıllar yılı tahsil, bir Abaza delikanlısına Türklüğü benimsetmeğe yetmemiş, tarihsiz, zafersiz ve san'atsız Çerkesliğini unutturamamış!

Ne dersiniz? Hâlâ yüzümüzde aptallığın iyimser gülüşüyle bir «Millî Eğitim Bakanlığımız» var diyebilecek miyiz?

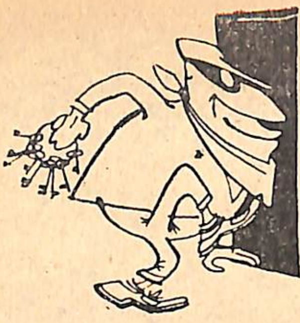
Bu Çerkes delikanlısı, millî varlığımız için «Çerkes Ethem» çetesinden bile tehlikelidir.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Cihat Baban Basın, Yayın ve Turizm Bakanı oldu.

Öp Baban'ın elini!

GAYRET DAYIYA DÜŞTÜ

Aziz Nesin

Aslı Kayserili, faslı Adanalı ve aslı faslı belli ve memleketimizin sıfırdan milyoner olan medâr-ı iftiharlarından Hacı Ömer Ağa'nın Adana'daki evine giren hırsızlar, Bay Hacı Ömer Ağa'nın 40 bin liralık eşyasını çalmışlar.

«Polisin sıkı takibi neticesinde» iki hırsız yakalanmış ve çalık eşyalar ele geçirilmiş.

Demek hırsız yakalandı. Ooooh... Hırsız yakalanınca insan nasıl da rahatlıyor, nasıl da seviniyor.

★

Benim kafam çok zaman ters işliyor. Bu sefer de öyle oldu. Şu hırsızlar yakalanmasalardı... Ne olurdu dersiniz?.. İşte bize bir hikâye konusu olabilecek bir olasılık: Bir hırsız, girdiği evden 40 bin liralık eşya çalıyor ve yakalanmıyor. Şimdi bu ihtimal üzerine yürüyelim. Hırsız, bu malları satar. Çalık mallar olduğundan ucuza gider; diyelim 30 bine...

Hırsızın eline 30 bin lira geçmiştir. Bundan sonra yeni olasılıklar çıkıyor ortaya. Hırsız serseri takımındansa, kumarda, içkide, eğlentide har vurup harman savurur, paraların dibine darı eker.

Hırsız profesyonel bir hırsızsa, 40 bin lirayla yetinmez, yeni hırsızlıklara girişir, nasıl olsa birinden birinde tutulur. Ama bir de şu olasılık var: ya akıllı, kafası işleyen bir hırsızsa... Çoğumuzun aklına bir hırsızın da kafasının işliyeceği gelmez. Oysa hırsızlar içinde de kafası erik kişiler vardır.

Bay Hacı Ömer Ağa'nın evine giren hırsız da yakalanmamış olsaydı, üstelik akıllı bir kişi olsaydı, çaldığı mallardan eline geçen 30 bin lirayla bir kazançlı işe girişseydi... Bunlar da olası işlerdir.

30 bin lira sermayeyle girişilen işten ne kazanılır? Ne mi kazanılır? Bunun gözümüzün önünde pek çok örneği var. Bir tanesinden Yassıada yargılanmalarında da söz edildi. Bu bir şirketmiş. Bu şirket 1947 yılında 30 bin lira sermaye ile kurulmuş. Şimdi düşük olan hükûmet adamlarının da yardımıyla, bu şirketin sermayesi 1960 yılında 60 milyon liraya yükselmiş. Yani bizim yurdumuzda 30 bin lira 13 yılda 60 milyon lira olabiliyor. Dolandırıcıların «papelatör» dedikleri uydurma para basan makineleri vardır. Hiç bir «papelatör», hiç bir «papelasyon» işlemiyle, 30 bin lirayı 13 yılda 60 milyon liraya çoğaltamaz. Ama bizim becerikli iş adamlarımız, dolandırıcıların «papelatör» makinelerinden daha çalışkan olduklarından 30 bin lirayı çoğalta çoğalta 60 milyon lira yapabilirler.

Eline 30 bin lira geçen hırsız da becerikli, işbilir kişi olsa, 13 yıl sonra 60 milyon lirası olan bir milyoner olacak demektir. Ve...

★

Ve o zaman hiç kimse bu adama hırsız diyemiyecek, milyoner diyecektir. İşte bu milyonerin evine bir hırsız girse... 40 bin liralık eşya çalsa... «Polisin sıkı takibi neticesinde» yakalansa, ya da yakalanmasa... Bakınız, karşımıza ne eğlenceli ihtimaller çıkıyor.

★

Bir milyonerin evinden 40 bin liralık mal çalan hırsızın yakalanması ihtimali pek azdır. Hırsızın akıllısı, bir tek yerden 40 bin lira çalacağına dört bin kişiden onar lira çalar. Düşününüz; cebinizden 10 lira çalınmakla, evinizden 40 bin liralık mal çalınması bir mi? 40 bin liralık malınız çalınsa kıyametleri koparırsınız. Oysa 10 liranız çalınsa, belki haberiniz bile olmaz. Haberiniz olsa da, ya düşürdüm, ya harcamışım dersiniz. Çalındığını bilseniz bile, değmez diyerek, polise gidip de:

— On liramı çaldılar! demezsiniz.

Bundan çıkan sonuç şudur: Hırsızın akıllısı ve iş bileni, bir kişiden 40 bin lira çalmaz, 4 bin kişiden onar lira çalar. Böylece, hem parası çalınanlar şikâyet zahmetine katlanmazlar, hem de hırsızın kim olduğunu kimse bilmez.

Hırsız daha da akıllı ve tehlikeyi büsbütün üstünden uzaklaştırmak istiyorsa, 4 bin kişiden onar lira da çalmaz; 40 bin kişiden birer lira çalar. 1 lira da para mı kuzum... Domuzdan bir kıl koparılmış gibi bile değil... Parası çalınanın ruhu bile duymaz. Ama sonu hep birdir: Hırsızın cebine, hem de hırsızlığı bilinmeden, anlaşılmadan 40 bin lira girer. 40 bin değil de 400 bin kişiden birer lira çalsa 400 bin lira eder.

Şimdi ilk hırsızımızı yeniden ele alalım. Becerikli hırsızımız, ilk çaldığı 30 bin lira ile 4 - 5 dokuma tezgâhı kursa... İşi ilerletse ve günün birinde, diyelim, ayda 400 bin metre kumaş çıkaran bir fabrikanın sahibi olsa. Metresini yirmişer liradan satması gereken kumaşları, bir küçük alavere - dalavereyle 21 liraya satsa...

Bilmem, anlatabiliyor muyum? İnsanın adı hırsıza çıkmadan da, «polisin sıkı takibi neticesinde» yakalanmadan da her ay 400 bin kişiden birer lira çalmak ve yasaların korunağı altında şerefli bir yurttaş olarak yaşamak da mümkündür.

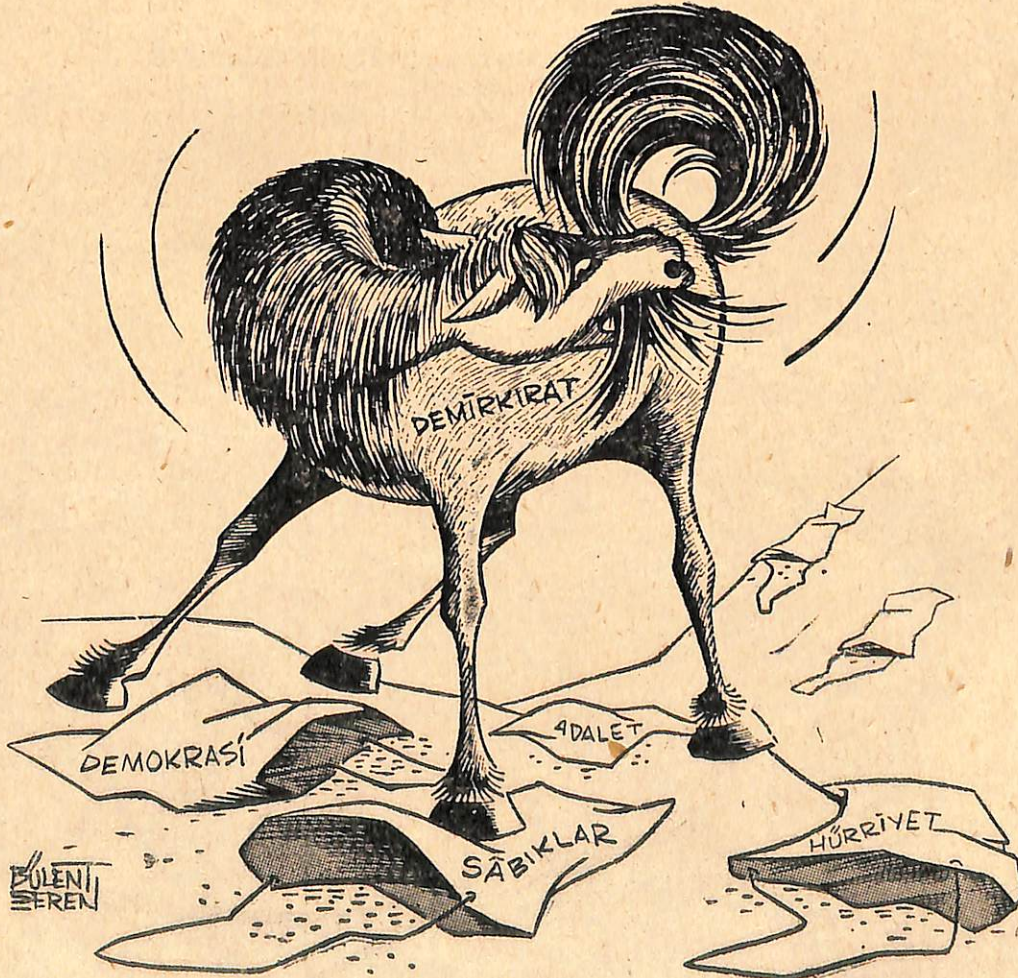
Biz bunun yüzlerce, binlerce örneğinden birini Yassıada duruşmalarında dinledik, duyduk. Ama hiç şaşmadık. Çünkü bizim için yeni bir şey değildi.

★

Gelelim Bay Hacı Ömer Ağa'ya... Bu zatın iyi bir adam olduğu anlaşılıyor. Çünkü, 40 bin liralık malını çalan iki hırsız «polisin sıkı takibi neticesinde» yakalanınca, Bay Hacı Ömer Ağa, «Emniyet'in bu çalışmasından dolayı bir cip alıp, Emniyet'e hediye» edeceğini söylemiş.

Emniyet kuvvetlerinin daha iyi çalışabilmesi için motorize olması gerekir. Demek iş, hırsızların gayretine ve Bay Hacı Ömer Ağa'nın iyilikseverliğine kaldı. Hırsızlarımızın çok çalışmaları gerekiyor.

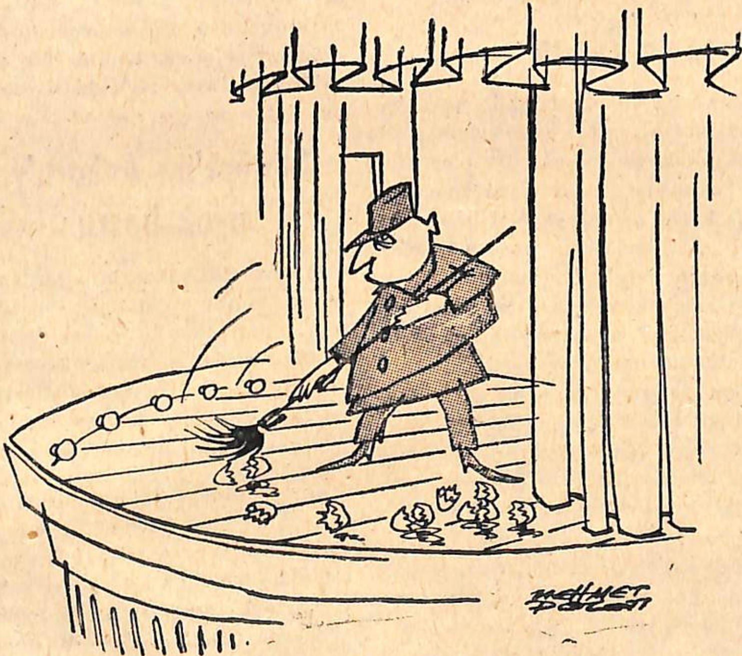
Aziz NESİN

Doymaz hayvan!

— İşte sevgilim yuvamıza geldik!

Bir opera san'atkârı temizlik işleri müdürü oldu. (Gazeteler)

Basın - Yayın Bakanlığına

AÇIK MEKTUP

Sayın Cihat Baban,

Önce, İkinci Cumhuriyetimizin birinci Basın - Yayın Bakanı oluşunuzu candan kutlarım. Bu, görevinizden ayrı olarak, Bakanlar Kurulu'nun sözcülüğü ile de görevlenmişsiniz. Buna da çok sevindim. Siz sözcü olunca, birbirimizin ne dediğini daha kolay anlarız.

Sayın sözcü, bizim size ilk sözümüz şudur:

Yeni Sabah gazetesinde tarihçi Reşat Ekrem Koçu'nun «Erkek Kızlar» adlı bir tefrikası yayınlanıyor. İstanbul Radyosu «Biz Erkek Kızlar lâfını radyodan halka duyuramayız!» diye bu tefrikanın ilânını yapmamış.

Bu ilânı reddeden yetkili her kim ise, pek terbiyeli bir zat olacak ki, «Erkek Kızlar» adını duyar duymaz, daha okumadığı, içinde neler olduğunu bilmediği tefrikadan ötürü yüzü kızarmış. Adnan Menderes'in başbakan olduğu bir zamanda «Erkek Kızlar» sözünden, radyodaki bu terbiyeli zatın alınmasını, yüzünün kızarmasını anlıyorum. Menderes başbakanken, «Erkek Kızlar» ın radyodan ilânı doğru olmıyabilirdi. Ama bu dönemde «Erkek Kızlar» sözünden gocunan, alınan zatın kim olduğunu çok merak ediyoruz. Bu zat o kadar terbiyeli ki, gazetenin tefrika etmekten utanmadığı bir yazı serisinin başlığını bile radyoda söyletmiyor.

Sayın sözcü!

Anlatacağım ikinci olay benim romanımın başına geldi. Vatan gazetesinde «Kağnı gölgesindeki it» adlı romanım tefrika ediliyor. Gazete, bu romanı radyodan ilân ettirmek istedi. Radyodaki o terbiyeli zat,

— Olmaz, demiş.

— Neden? diye sormuşlar.

— İt sözü radyoda okunamaz!

İt cambazlığı yapan ve it satışı dâvası Yassıada'da görülen Celâl Bayar'ın cumhurbaşkanı olduğu ve it-köpek, kedi adlarının Vatan Cephesine geçtiği radyolarda ilân edilen zamanlarda olsaydı, belki büyüklerden biri alınır, gocunur diye it sözünün radyodan ilân edilmemesini anlardım. Ama şimdi, bu zamanda, it sözünü radyodan söyletmiyecek ölçüde terbiyeli olan bu zatı çok merak ediyorum. Gazete, bu romanı tefrika etmekten utanmıyor da, radyonun terbiyeli yetkilisi, daha okumadığı ,içinde neler yazıldığını bilmediği romanın ilânından mı utanıyor?

Ne oldu yani, memlekette «it» mi kalmadı, yoksa aramızda hâlâ bu sözden gocunanlar mı var?

Şunu da söyliyeyim, «Kağnı gölgesindeki it» romanında, girdikleri kağnı gölgesini kendi gölgesi sanan ve sığındıkları öküz gölgesinin büyüklüğü ile övünen itler yerilmektedir. Yergimizin, o itlerle, it kuyruklarından başkasına yönelmemiş olduğunu kesin olarak açıklarım ve bu açıklamayı radyodaki Menderes terbiyesiyle yetişmiş olanlara duyururum

Sayın Bakan ve Bakanlar Kurulu Sözcüsü! Bizden söylemesi, ol babda emr-ü ferman zat-ı devletlerinindir.

Saygılarımla

Aziz NESİN

Hırslı politikacı...

Hırssız politikacı!...

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Sevgili okuyucularım,

İstanbul Ankara arasında iki şimşek - gidip gelmenin bana bıraktığı zamanda bu mektubu yazıyorum. Yol nefisti. «Bitmemiş bir kısmı var, gitme!» dedi bozguncular... Buzludur! «Kayarsın» dedi karamsarlar... «Geceleri don oluyor Boludan Kızılcahamama kadar.» Doğru, ama geceleri... Gündüz donlar çözülüyor... Gidiş geliş pek keyifli, pek...

Kurucu meclis:

DIŞARDA: Hava buzlu ve güneşli bir yayla havasıydı. Çerkes gelini gibi zarif kısraklara mıhlı mızraklı süvariler Meclisin etrafını çevirmişlerdi. Mızrakların ucundaki flâmalar titreşiyordu sevinçli ve hafif... «İn» dediler otomobilden... İnmiyen uzuun arabalı ve uzuun pürolu büyük elçileri kıskanarak indik! Onlar binanın kapısına kadar sokuldular saltanatlı, saltanatlı!..

İÇERİSİ: Bina 22 sene evvel başlanmış ve gürültü, patırtı, tenkit, paralılık, parasızlık, onu bitmemişliğe mahkûm etmişti uzun seneler... O zamanlar salonda muhalefetin koltukları, iktidarın koltukları meselesi görüşülürken, zamanın kodamanları, bıyık altından sakal üstünden gülümsemiştiler: «Haaa muhalefet... Hihi muhalefet» diye... Tek parti devriydi, tek sürecek zannediliyordu... «Zanlar» ters çıkar çoğu!

Kurucu Meclisin toplandığı büyük salon rahattı. Akaju ve boncuk mavisi karışımıydı. Avizelerden yumuşatıcı (her bakımdan yumuşatıcı, hatları, huyları, düşmanlıkları) bir ışık dökülüyordu. Sıralarda koparılıp koparılıp fırlatılacak kapaklar yoktu. Zaten huy değiştirdik artık, böyle cenk âletlerine ihtiyacımız azaldı... Azalmadı değil mi?... Azalmadı mı?

Kurucular:

«Koyu renk giyin» demişlerdi onlara ve dâvetlilere... Kurucular gri-blö'yu tercih etmişlerdi. Dâvetliler de siyahı... Rengi, Millî Birlik Komitesi üyelerinin «hâkiliği, yıldızı, yaldızı» veriyordu... Bir de dâvetli hanımların şapkalarının aydınlık hacmi... (en hacimlisi galiba Bölükbaşının hanımınınkiydi...)

Hava ferahtı, dosttu herkes herkese. Bu havayı bir toplulukta ilk defa gördüm... Sokakta bile bizde herkes birbirini dövecek gibi yürür... En çok «hafiflemiş» görünen M. B. Komitesinin üyeleriydi. Yerlerinde duramıyorlardı hafiflemekten... Hele Ankaranın iyi kesilmiş üniformalı, yakışıklı kumandanı hop oturuyor, hop kalkıyordu. Cıgara içmeğe kalkıyor, iki dakka sonra dönüyor, her dönüşünde kendisine yer vermek istiyen komite arkadaşlarını eliyle yerlerine bastırıyordu... İsmet İnönü'nün yemininden biraz önce sıkı dizilerle birleştiler ve kıpırdamadılar artık...

Mevhibe İnönü:

Biraz sonra kocasına yapılacak gösterilere şahit olacaktı. İngilizlerin bir kıraliçe Mary'leri vardı... Hareketsizlikte zerafetini muhafaza etmenin sırrını yakalamıştı kıraliçe Mary. O cinsten Mevhibe İnönü... Alkıştan tavanlar yıkılırken, sanki duymadı, sanki hissetmedi bir şey!.. Kolay değil bu... Kolay mı?

Alkışlananlar:

İnsan maçta bile, daha az alkışlanan takıma merhametleniyor... İsmet Paşa hariç, gecikmiş bir vefâdan ötürü mü ne, eski şöhretler daha fazla dinleyiciyi de kurucuyu da «alkışa getirdi»... Şemsettin Günaltay, Kemal Satır, ondan sonra efendim, eski aşkerler. Gençce kuşaklardan bir Kurucu: Meclisin fiilî pederi Turhan Feyzioğlu yeri yerinden oynattı... Halbuki genç kuşaklar arasında çok mücadele etmiş, çok çekmiş olanlar vardı, çoook!...

Yemin:

Çok değişik tonlarla edildi... Dramatik tarzda, savaşkan tarzda, çelebî tarzda (İsmail Rüştü Aksal), gürler tarzda, eski Meclislerin hitabet tarzında (Mebrure Aksoley), sempatik tarzda (Turhan Feyzioğlu), acelci tarzda Nihad Reşad Belger, hazırlıksız tarzda... Hazırlıklı tarzda... Hazırlıklılara 25 saniye yetti. Olmıyanlara 45... Bir de bir şeye takıldım... Çok önemli olan lâik kelimesine... Kurucuların yarısından fazlası, uzata uzata lââââyik diyorlardı...

Vekiller:

Normaldiler. Fazla «gözde» değildiler. Girişleri çıkışları hiçbir «kalkınmaya» sebebiyet vermedi. En kerli ferlisi, Selim Sarper'di. En ciddi tavırlısı Mumcuoğlu'ydu... En rahatı da (o kadar rahat ki, bir an başını arkaya devirdi ve gözlerini kapadı) Cihad Baban!

Hava buzlu ve güneşli bir yayla havasıydı. Çerkes gelini gibi zarif kısraklara mıhlı süvariler ortadan kaybolmuştu. Çok büyük bir gün yaşamıştı Ankara, çok... Meclisten çıkanların boğazları kâh tıkanıyor, kâh açılıyordu heyecandan... Bir hayli büyük gün yaşıya yaşıya, biraz da büyüdük galiba!...

İstifada acele:

Sıtkı Ulay istifa etti... Bir kere her istifada gururlanıyoruz hepimiz. Bak istifa geleneği bizde de kuruldu diye... İstifanın tabiileştiği devir daha gelmedi... Şimdi fiyakalı devri!... Bak ne adam ne adam, mevki, mansap hiç umurunda değil, bak ne adam ne adam! Eskiden böyle miydi?... İçimizden geçen buuu... Buyken bir de Sıtkı Ulayın istifasına gururlandık... «Benden iyisini seçmeniz için, bu fırsatı size veriyorum» diye kaleme alınmıştı istifası... İyi amma neden bu kadar acele etti?... Üç gün sonra bütün kabine birden «Bu fırsat verme» işine saptı... Bizim bildiğimiz.. Yok, yok, benim siyasete aklım ermez... Ermez amma, herhalde bir hava vardı ki... Bir hava vardı ki...

Yılbaşı:

Bu sene Ankara'da akıllı uslu cinsindendi yılbaşı... Şaşmayınız, akıl pek moda şu arada!... Öyle karavana karavana havyar kaşıklama, havuz havuz şampanyaya batma, yoktu!... Ça, ça, ça'lar, ve kahkahalar da daha mutedil... Ölçüsüzlük, yalnız kalabalıktaydı... Keyifçiler, dökülmüşlerdi gene her tarafa. Ama hanım hanımcık, beybeycik oturup, Allah ne verdiyse yemek için, ve sohbet etmek için!... Sohbet... Yeniden yeniden insanların böyle şeylere alışması lâzım... Balin otel, golf klüp, Jokey Klüp tıklım tıklım doluydu...

Yılbaşının en güzel hanımı çok genç bir kızdı... Onu galiba Golf Klübünde gördük... Esmer, ince, pürüzsüz tenli, mavi kadife elbiseli bir kızdı... 18 yaşında ya var, ya yoktu. Fatma Selçuk'muş adı... Hani o Kurucu Meclise âzâ seçme'nin hayhuylu zamanlarında, CHP'nin önünden kimseyi geçirmemek için kapılarda gerilen yeşil hareli gözlü bir Füruzan Selçuk bey var ya, işte onun kerimesi!... Hariciyecilerin, kayda değer bir tarafları yoktu, ne şıklıkta, ne neşede... Eski yılbaşıcıların çoğu evine düşkündü bu yılbaşı... Hindisini, pilâvını, pastasını aile arasında atıştırıyor ve herkes sözleşmiş gibi ayni cümleyi kullanıyordu inana inana: «Artık bizden geçti... Dışarda yılbaşını geçirmek zevkli olmuyor... Aileyle, akraba ve taallûkatla geçirmek en iyisi, en efendicesi, öyle gidip sabahlara kadar tepinmek genç işi...»

Daha bir sene evvel, herkes ne gençmiş meğerse... Bir senede de herkes ne ihtiyarlaşmış ne ihtiyarlaşmış meğerse!...

Çingene baron opereti:

Çok süksesi oldu bu eskiii operetin! Sahne de, salon da dopdoluydu. Bir zat rikkatleniyordu yanımda, yeleğine parmaklarını taka taka:

«Yahu bizde balet de varmış!... Artist de varmış!... Rejisör de varmış!... Her şey de varmış» diye!... Sonra bunları kendisi «var etmiş» cesine gururlanıyordu. Vaaar... Neden olmasın?... Daha neler, neler, neler var... Mesele farkında olmak!..

Operetin süksesine gelince... Sebeplerden biri göçebe hayatını, şu çok âşina olduğumuz göçebe hayatını bir de sahnede görmek zevki!.. Altı kişi bir yatakta yatıyordu(sahnede) sevgili okuyucularım... Sonraa, bizde fikir, sanat, insanları pek koşuşturmaz. Hatun, dans, balet koşuşturur. Koşuşturmuştu da...

Tanınmış sima, hiç mi hiç yoktu!... Ankara'da ne kadar tanınmamış insan varmış meğer!

Atatürk'ün Ankara'ya ayak basışı:

48 senesine kadar bu kutlanmıyordu. Sonra kutlanmağa başlandı. Çok içten oldu bu sefer. Şimdiye kadar törenlerde gözükenlerin çoğu sırf gözükmek için gelirdi. Bu törene herkes sadece Atatürk'ü anmak için katılmıştı. Hava bambaşkaydı!..

Akşam Bulvar Palasta bir ziyafet verildi Vali tarafından. En çok konuşan misafir çok sükûti huylu bir adamdı: Vehbi Koç!.. Amerika'dan dönmüştü, Amerika'yı anlatıyordu. Kızı Almanyadaymış. Almanya'yı anlatıyordu. Ekrem Alican istifa etmişti: Ona gamlanıyordu. Bütün sivilleri de asker zannediyordu. Vali Muavini Ragıp Uğural «Ben sivilim» diye yırtındı durdu. Ama Vehbi Koç onu ziyafetin sonuna kadar asker bellemekte devam etti. (İstanbul yolculuğu yüzünden geçikti, kusura bakmayın!)

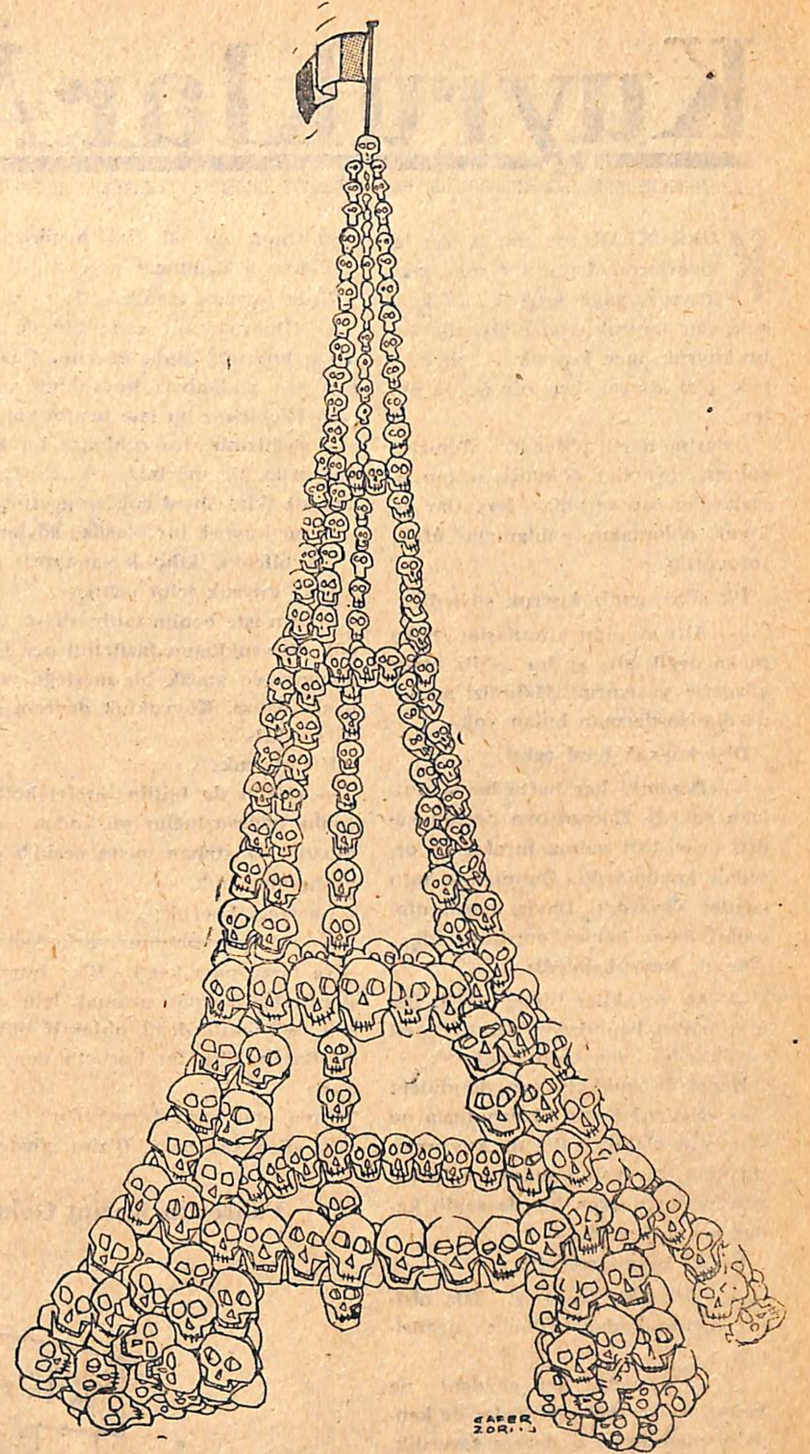
Hacıyatmaz hâlâ oynanıyor:

Geçenlerde bahsettiğim Küçük Tiyatrodaki piyes... Piyes ihtilâlle bitiyor ve Hacıyatmaz (her devrin adamı) bir albayın karşısında kelâm rüşvetine başlarken perde ini iniveriyor...

Ayrıca birinci sırada İçişleri Bakanı Muharrem Kızıloğlu da vardı!..

Sen kim gelesin meclise bir yer mi bulunmaz?
Baş üzre yerin var!

Cezayir referandümü sona erdi. (Gazeteler)
Zafer kulesi!

YAZISIZ

— Allah rızası için bir iş!

Kuyruklar Arasında

Oktay Verel

KUYRUKLAR toplanmış, dertleşiyorlardı. Uzun kuyruk, kısa kuyruk, yağlı kuyruk, kıl kuyruk, şâir kuyruk, yazar kuyruk, kalın kuyruk, ince kuyruk, erkek kuyruk, dişi kuyruk hep bir arada idiler.

Öylesine dertli idiler ki... Benizler solmuş, avurtlar çökmüş, açılan ağızlardan sadece ahlar, feryatlar çıkıyor, ohlamalar, pohlamalar âfâkı tutuyordu.

İlk sözü semiz kuyruk söyledi:

— «Altı ay oldu arkadaşlar. Şaka maka değil, altı ay bu... Altı aydır gövdesiz yaşıyoruz. Hâlimizi soran, derdimize derman bulan yok.»

Dişi kuyruk içini çekti:

— «Benimki her hafta bana mutlaka gelirdi. Kocam ona hemen kapıyı açar, bizi yalnız bırakır ve ortadan kaybolurdu. Onunla ne tatlı saatler yaşardık. Döviz, para, otomobil, kürk herşey emrimde idi.»

Semiz kuyruk inledi:

— «Ah sizinkiler birşey değil. Benim hâlim hepinizden acıklı. Asıl ne oldu ise bana oldu sayılır.»

Hepsi de merakla ona döndüler:

— «Neden? Senin bizden fazla ne şikâyetin olabilir? Biz de kuyruklarız. Sen gövdesiz kalınca ne kadar ıztırap duymuşsan biz de senin kadar acı duyuyoruz.»

Beriki başını salladı:

— «Yok hayır olamaz... Hiç biriniz benim kadar bedbaht değilsiniz...»

— «Ama niçin? Sen gövdeni ne kadar seviyor idi isen bizler de kendi gövdelerimizi o derece severdik. Onlara o kadar bağlı idik. Senin bizden ne farkın var?»

Şâir gövde sesini yükseltti:

Gel gel artık aziz gövde,
Gel istersen bana söv de!

Semiz kuyruk devam etti:

— «Hepimizin zenaati kuyrukluk. Anlıyorum. Hepimiz de bunca yıldır kuyrukluk sâyesinde rahat rahat yaşadık. Ama bağlı olduğumuz gövdeler bir mi idi ya? Meselâ benimle şu Kıl kuyruk biraderimizi nasıl mukayese edebilirsiniz? Bir ona bakın, bir bana... Zavallının sadece bir tek İdare Meclisi âzalığı vardı. Bana gelince dört bankada İdare Meclisi âzalığımdan başka döviz tahsis komisyonunun ondalıkcısı idim. Döviz koparmak isteyen tüccarlar ister istemez bana baş vururlardı. Fatin Rüştü'nün yüzde onu varsa benim de bilemediniz yüzde beşim vardı. Kuyrukluk sâyesinde şimdiye kadar sekiz apartıman, üç villâ yaptım. Altı kamyon ile dört hususî araba çektim. Senede üç ay Avrupa'da, Amerika'da gezerdim. Kaçınız gövdeniz sâyesinde benim elde ettiklerimi elde edebildiniz? Onun için elbette hepinizden çok benim üzülmem gerekir.»

Uzun kuyruk tasdik etti:

— «Doğrusu bir sana bir de şu Yağlı kuyruğa gıpta ederim. Bakın ben kaç yıldanberi kuyrukluk ederim. Hiçbiriniz bu işte benim kadar eski değilsiniz. Kuyruklukta bu kadar uzun bir mâziniz yok. Böyle iken siz ikiniz beni çoktan geçtiniz.»

Yazar kuyruk bir atasözü söyledi:
«İş bilenin, kılıç kuşananın!»

Kısa kuyruk içini çekti:

— «Bu işte benim talihsizliğim büyük. Kuyrukluğun faziletini pek geç anlamış ve ancak bu mesleğe yeni başlamıştım. Kuyrukluk devrem kısa sürdü!»

Kıl kuyruk:

— «Belki de bütün bu felâketler senin uğursuzluğun yüzünden olmuştur. Düztaban mısın nesin?» diye homurdandı.

Gazeteci kuyruk:

— «Ne oluyorsunuz arkadaşlar! diye tartışmayı kesti. Biz buraya derdimize derman aramak için geldik. Sübjektif değil objektif olmalı. Bakın Niçe bu hususta ne diyor.»

Ama onu konuşturmadılar:

— «Sen sus hele! Bizim gövdelerimizi mahveden de senin bu fikirlerin değil mi?»

— «Gövdesiz kalmamızın haşlıca sebeplerinden biri o kırılasıca kaleminin yazdığı yazılardı!»

Gazeteci kuyruk onlara istihfafla baktı:

— «Onlara doğru yolu ben gösterdim. Ama onlar bunun kıymetini bilemediler. Eğer onlar benim göstermiş olduğum yolu tutsalardı başımıza bu belâ gelmezdi.»

Top kuyruk bu sözlere şiddetle itiraz etti:

— «Sen bizleri budala mı sanıyorsun? Burada herşeyi açık açık konuşabilecek durumdayız. Birbirimize kuyrukluk yapamıyacağımız için nezakete de lüzum yok. Ben seni kırk yıldır tanırım. Simdiye kadar hangi partiyi tuttunsa kaybetti. Hangi vekili yağladınsa herif mahvoldu. Hangi yolu gösterdinse çıkmaz sokak çıktı!»

Kamçı kuyruk ince ve asabî sesiyle toplantıya katılanları yeniden sadede getirdi:

— «Arkadaşlar, hâlâ kuyruk imiş gibi rahat rahat konuşup gevezelik edecek halde değiliz. Burada toplanışımızın sebebi bir çare düşünmektir. Hasan Polatkan her zaman: Vakit nakittir» der, durmadan cebini doldururdu. Biz de kendisinden iyi örnekler alırdık. Siz ise vakit ve dolayısiyle nakit kaybetmekle meşgulsünüz. Ne yapmalıyız? Hatırınıza ne geliyor? Akıl akıldan üstündür derler. Herkes sıra ile aklına geleni söylesin!»

Bu söz alkışlarla karşılandı. Ve sıra ile konuşmağa başladılar. En kıdemli olduğunu ileri süren uzun kuyruk ilk konuşan oldu:

— «Arkadaşlar! Uzun kuyruk olduğuma bakmayın. Konuşuşum kısa fakat veciz olacak! Bizler için önemli olan şey baş değil, sadece gövdedir. Hani bizi rahat rahat besliyecek kalın ve besli bir gövde! Ama olan olmuştur. Bu gövdeler şimdiki halde ortada yoktur. Bir daha gelecekleri de yok ki onlara yeniden yapışabilmek ümidinde olalım. Bu durum karsısında onları unutup yapışacak yeni gövdeler bulmalıyız.»

Şair kuyruk bir nükte savurdu:

— «Kral öldü, yaşasın kral!»

Kalın kuyruk:

— «Çok doğru! diye atıldı. Bu şerefi neden başkalarına kaptırmalı? Hani bu işi biz tecrübeli kuyruklar yapmıyacak olursak bir takım acemi kuyruklar türeyerek yerimizi alıverirler. İşte buna düpedüz enayilik derler!»

Gazeteci kuyruk:

— «Yeni bir roman yazacağım, diye sesini yükseltti. Adı: Kuyruksuz Demokrasi!... Bunu el yazımla ona ithaf edeceğim: «Kıçımda çizmelerinin ebedî okşayışını hiçbir zaman unutamıyarak ve her kelimesinde seni anarak.»

Edip kuyruk:

— «Sizin yüzünüzden bize hiç ekmek kalmıyacak!» diye homurdandı.

Tecrübeli kuyruk:

— «Sen de amma avanaksın, dedi. Bu kadar avanak bir insanın kuyrukluk gibi yüksek zekâ isteyen bir işi kendisine meslek olarak seçmesi kadar isabetsizlik olamaz. O devir geçti arkadaş. Sosyal görünecek sin, sosyal!»

Kısa kuyruk sabırsızlık gösterdi:

— «Artık karar versek te ayrılsak. Hemen gövde avına çıksak. Ben pek kısa bir zaman kuyrukluğun faziletinden faydalanabildiğim için sabırsızlandığımı mâzur görün!»

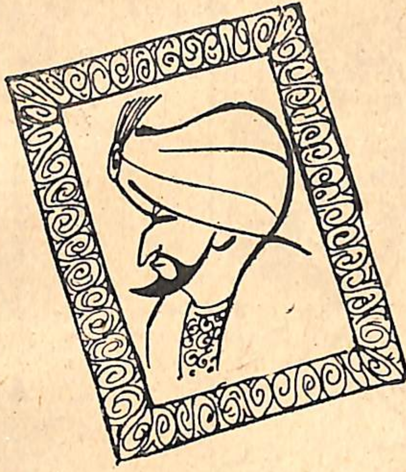
Yağlı kuyruk:

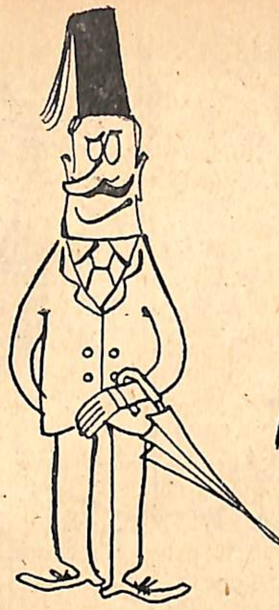
— «Doğru! diye arkadaşının sözünü tasdik etti. Hemen yeni gövde avına çıkalım. Yalnız bu işte ba-

Fahrettin Kerim Gökay beraat etti. (Gazeteler)

— Çıktık açık alınla!...

Tarihten çizgiler!

şarı gösterebilmek için Gazeteci arkadaşımızın kuyrukluk aleyhinde sıkı bir makale döşenmesi şart!»

Kuyruk gazeteci, cebinden kalemini çıkararak yerinden fırladı:

— Bundan yana hiç üzüntünüz olmasın sayın kuyruklar!... Şimdi matbaaya gidecek ve «Kuyruk belâsı!» diye öyle bir makale döşeneceğim ki, hiç kimsede kuyruk olmak cesareti kalmıyacaktır! Meydan bizim! İstikbâl bizim! Yağlı gövdeler bizim!...

Toplantı bitti ve eski kuyruklar, kuyruklarını neşeyle sürüyerek dağıldılar!

Oktay VEREL

*

Basın!

Bizim son dakikamız işte böyle: Siz okurken havadis eskimiş olacak ama zararı yok. Gazete patronlariyle gazete işçileri arasında çıkan anlaşmazlık yeni bir gazetenin doğmasına sebep oldu.

Ne tuhaf değil mi? Dünyada bütün doğumlar iki tarafın anlaşmasiyle olurken bizde tam tersine!...

Şimdi, maskeler birer birer düşüyor: Fazilet maskeleri.. Feragat maskeleri.. Kanaat maskeleri.. Hamiyet maskeleri!

Vay canına, bir surata kaç maske bu?...

Basın gazetesini basmaya Tan Matbaasının binbir kaza artığı makinesi yetişemiyor.

Ben çalışanların yerinde olsaydım, bir gazete ile kalmazdım artık: Bir ikinci, bir üçüncü, hattâ dördüncü, hattâ beşinci gazete niçin çıkarmamalı?..

İş, Yahudinin hikâyesine döndü: Hani borcunu ödeyemediği için uykusu kaçan Salamon'un karısı, pencereyi açıp komşusuna seslenmiş:

— Mösvö Moiz, kocam yarın borcunu ödevemiyecek, haberin olsun!

Sonra kocasına dönmüş:

— Haydi, demiş, sen artık uyu... Şimdi o düşünsün!

Gazetelerin hali de böyle... Çalışanlar yapacaklarını yaptı. Şimdi sayın patronlar düşünsün!

Fuat Köprülü beraat etti. (Gazeteler)
— Yassıada modası yolcular... Kulaklara küpe, kulaklara küpe!

Bâki kalan Bu kubbede

REŞAD EKREM KOÇU

Süleyman Nahîfî

On yedinci asır sonları ile on sekizinci asır başlarında yaşamış ünlü divan şâiri, kıymetli bir hattat, İstanbul'da doğdu, doğum târihi bilinmiyor; devrine göre çok sağlam tahsil görmüştü, mâliye kaleminden yetişmiş, mesleğinde ikinci defterdarlığa kadar yükselmiş, elçi kâtipliği ile İran'a ve Macaristan'a gidip gelmişti. 1738 de öldü, kabri Topkapı dışında, Maltepe'ye giden yolun sol tarafında bir yerdedir. Ana dili gibi farsçadan Mevlâna'nın «Mesnevi» sini manzum olarak ve erişilmez başarı ile türkçeye çevirmiştir.

Lâzım değil inayeti ehl-i tekebbürün,
Bahşeyledim atâsını vechi abûsuna!

mısraı yakın zamanlara kadar darbı mesel gibi kullanılırdı.

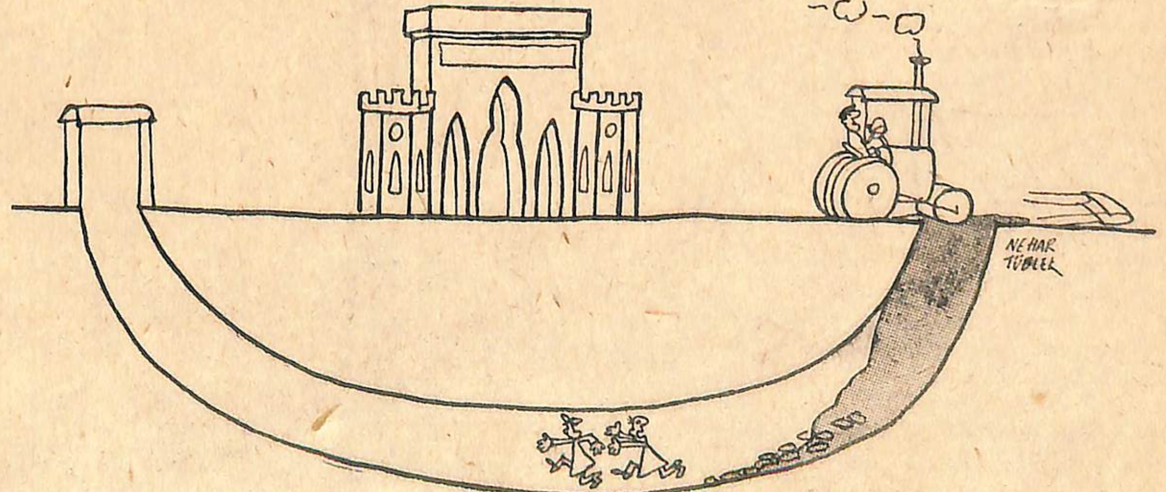
Göz gördü gönül sevdi seni ey yüzü mâhım
Kurbânın olam var mı benim bunda günâhım

beyti de, divan edebiyâtı ile meşgul olanların hafızalarındadır.

Bir güzelin aşk derdi ile hasta döşeğine yatar. Sevdiği bunu haber alınca şâirin ziyaretine koşar ve lûtfedip elini de âşıkının kalbi üzerine koyar. Nahîfî o esnada orada bulunanların yüzlerine melûl melûl bakarak:

Sanma rahminden sunar, destin dili mecrûhuma
Ol kemân ebrû gönülde tîri müjganın arar!..

der. Pek güzeldir zannederim: «Elini yaralı kalbime merhametinden uzatmadı, o yay kaşlı sevgilim kalbimde ok kirpiğini arıyor!..»

Beyazıt meydanının altında tünel açılacak... (Gazeteler)
— Aman çabuk kaçalım, tüneli açmaktan vazgeçmişler!

MAAŞINA ZAM İSTEYEN KİM VARSA, BUYURSUN...

ETE...
AMAN... ZAM...
PİRİNCE ZAMM...
SUYA ZAMM...
SABUNA... AH!
ZAM!
SÜTE...
NOHUTA...
YAĞA ZAM!
ZAAAMMMM...
ZAM
MEMUR MAAŞI

BİR DOKUN, BİN AH DİNLE, KÂSE-İ FAĞFÛRDAN!

ZAMDAN ÖNCE

ZAMDAN SONRA

–HINZIR HERİF, ZAMLI MAAŞ ALDIĞIN NASIL DA BELLİ!..

Memur maaşlarına zam yapılıyor !.. (Gazeteler)

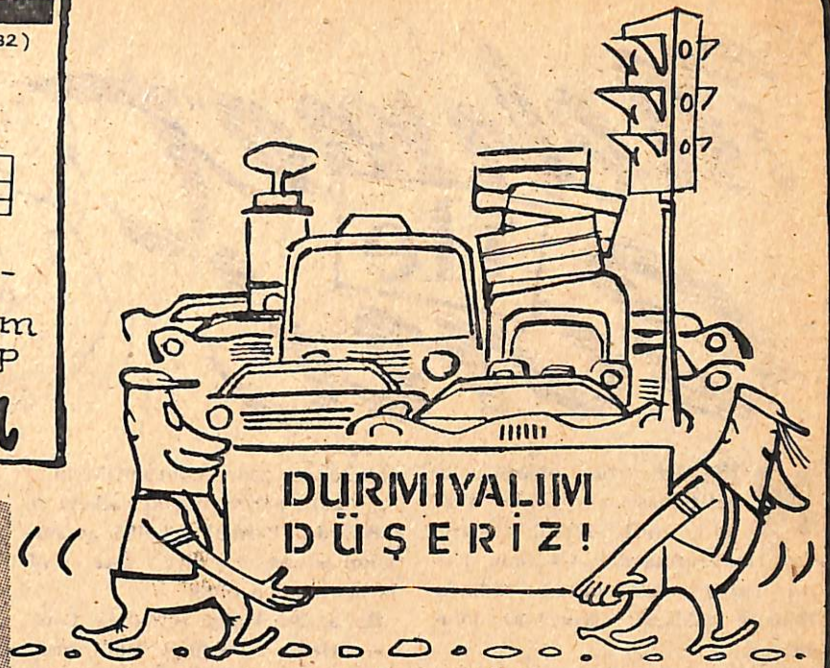
PTT

TELGRAF

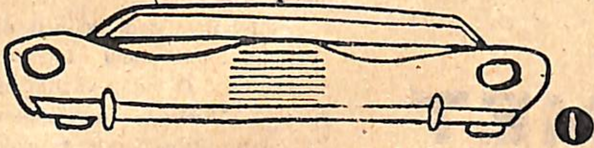
Adres: Sevda Çetin
ACIBADEM
Kadıköy

(Örnek: IEB2)
Yol

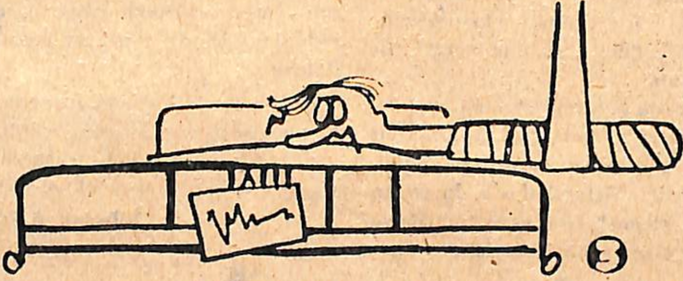
Matbaadan çıktım Stop. Cağaloğlundan dolmuşa bineceğim - Yeni trafik yoluyla Karaköye ineceğim Stop. Gecikirsem merak etme stop yakında görüşürüz

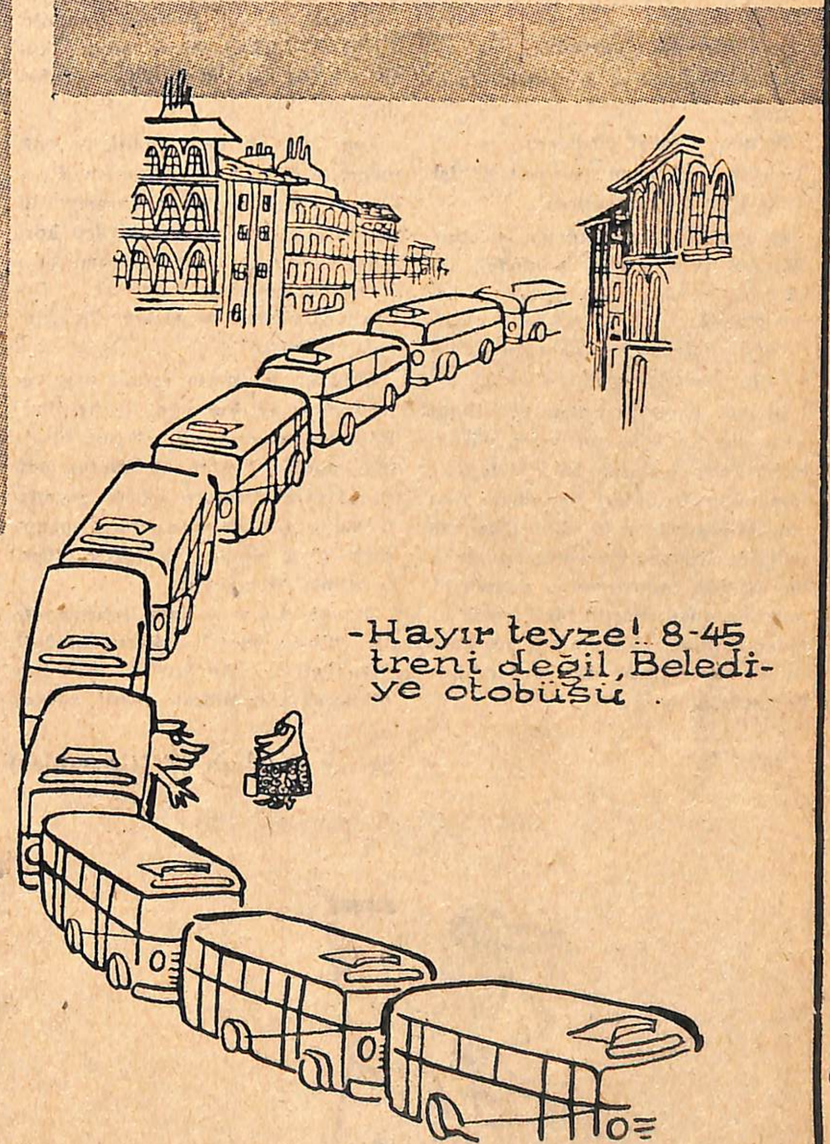
Yazısız

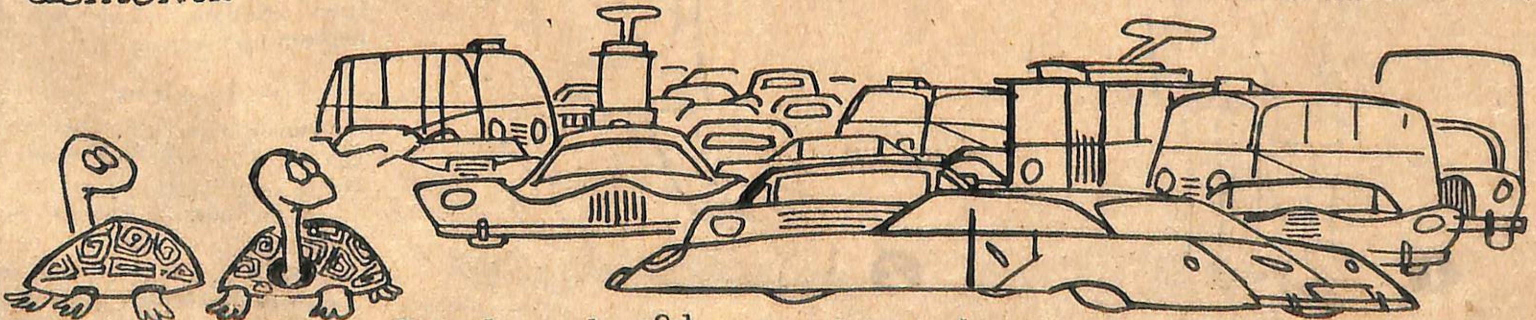
Yazısız

-Hayır teyze!. 8-45 treni değil, Belediye otobüsü.

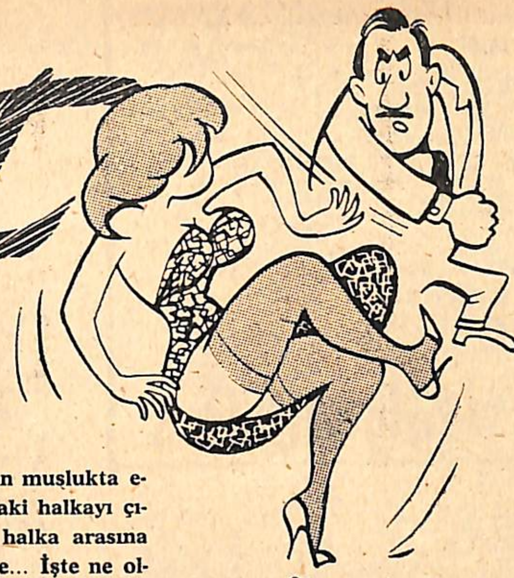
-Bunun gibi beş tane trafik memuru bulsak, trafik meselesini hallettik demektir...

-Bırak şu trafik merakını da yürü... Sürat asrındayız...

İstanbul'da: Trafik dâvası!

Mehmet ile Coni

NİMET ARZIK

MEHMET tuzlu biberli aşkı getiriyordu ona. Coni de tuzlu bisküiti, biberli salçayı, cam cam ayakta duran jüponu, lâsteks mayoyu, ağaç kabuğu tadında Kanada viskisini.. Kucaklar dolusu!

Mehmet ateşliydi, yamru yamru idi, huysuzdu. Coni hissiz bir ilâhdı...

Coni Mehmet'i görünce:

— «Helooo» diye seslenirdi dostçasına.

Mehmet Coni'yi görünce:

— «Bu gâvurun burada ne işi var?» diye homurdanırdı.

İkisiyle de nişanlanmağa mecbur olmuştu genç kadın, ikisinden de kurtulmak için... Kanun nizam severliğinden ötürü de iki adet nişan yüzüğü yaptırdı. İşte ne olduysa bu kanun nizam severlikten oldu!

Birinin içine Mehmet, öbürünün içine de Coni kazdırtmıştı yüzüklerin. İşler yolunda idi: Mehmet'e Coni'nin getirdikleri ile zengin rakı sofraları süslüyordu. Sertliğine, titizliğine, kıskançlığına rağmen «Bunları nerden buluyorsun?» demek lüzumunu duymuyordu bir kerecik olsun Mehmet... «Üzümünü ye, bağını sorma» derken, Ataların bir bildiği vardı elbet.

Ne zaman genç kadın muslukta elini yıkasa parmağındaki halkayı çıkarıyordu: Parmakla halka arasına sabun sıvanmasın diye... İşte ne oldu ise bundan oldu.

Bir akşam kapıyı açtığında, Coni:

— «Hellooo Darling, dedi nişan yüzüğünü muslukta unutmuşsun, al.. Ama içinde niye Mehmet yazıyor?..»

— «Oh Darling, Mehmet Coni'nin Türkçesi.. Arkadaşlarım adını kolay bellesinler diye öyle yazdırdım...»

Coni bir oh daha çekti ve çok memnun oldu. Ama kadının hali perişandı, perişan. Gözü kararıyordu ve yüreklerinin hepsine birden korkular dolup korkular boşalıyordu... Nasıl korkmasındı zavallıcık? Coni'nin yüzüğünü de Mehmet'in evinde unutmuştu!

Coni en kuyruklu yalanı bile yutardı başı ve kuyruğu ile beraber. Bön, geç uyanır, güç duyar, hissiz bir ilâhdı o... Ama Mehmet'in ömrü alavere dalavere içinde geçmişti. En yutulacak yalanı bile, yutturmak şöyle dursun, gargara ettiremezdiniz Mehmet'e!

Ertesi akşam onunla buluşacaktılar. Bütün geceyi uykusuz geçirdi. Plân üstüne plân kurdu. Boy boy dikilecek sorulardan nasıl yüksek atlama ile aşacağını hesapladı... Ne yapsındı? Böyleydi bunlar: Kimi güç bakımından yetersizdi, kimi iç bakımından. Üstelik de bütün yetersizliklerini unutur, tek olmak isterlerdi. Bir bakışı çekemezlerdi, bir gülücüğün hesabını sorarlardı kaba kaba...

Biliyordu o, bütün Mehmetler böyleydi zaten... Ama fıkara Coni'nin ne hesap sorduğu vardır, ne kitap. Allah için... Gel gelelim o da yavan mı idi yavan!.. Ne çare bu dünya oldum olasıya böyledir işte!

★

Mehmet kapıdan girer girmez sorgusuz sualsiz hücuma geçti:

— «Şeref haysiyet.. Haysiyet şeref.. Benim gibi bir erkek, senin gibi bir karı!...» diye.

Yatalak etti dayaktan kızcağızı... Sonra «Yahu kımıldamıyor, hastanelik mi ettik nedir? Başımıza iş açmıyalım be» diye hafiften kuşkulanmıya başladı.

Sevgilisi onun bu ruh haletini satır satır ezbere okurdu. Tam kıvama geldiğini sezince baygın baygın gözlerini araladı ve yürekler parçalayıcı bir «Mehmet!...» koyuverdi ölgün dudaklarının arasından... Cevap sıfır. Mehmet duvardı, dilsiz ağızsız bir duvar... Sonra tekrar gözlerini kapadı, tekrar gözlerini açtı ve tekrar bir «Mehmet» çıktı rengi gelmiye başlıyan ağzından... Mehmet hâlâ sıfır, hâlâ duvar... Uzandı çantasını aldı, ruj deyneğini çıkardı ve getire götüre, evire çevire kızarttı dudaklarını...

— «Mehmet» dedi üçüncü defa... «Vallahi, billâhi beni haksız yere hırpaladın... O halka yüzünden, değil mi?.. Muslukta unutmuştum... Biliyorsun Amerikalılarda çalışıyorum... «Nişanlının adı ne?» diye durmadan soruyorlar... Mehmet'e dilleri dönmüyor bir türlü... Ben de Coni yazdırıverdim halkaya... Coni Mehmet'in Amerikancası!...»

★

Mehmet tuzlu biberli aşkı getiriyordu ona. Coni de tuzlu bisküiti, biberli salçayı, cam cam ayakta duran jüponu, lâsteks mayoyu, ağaç tadında Kanada viskisini kucaklar dolusu!

Bunun böylece sürüp gitmemesine hiçbir engel yoktu artık, hiçbir engel. Mehmet Coni'nin türkçesiydi. Coni, Mehmet'in Amerikancası!

Nimet ARZIK

Şeker ucuzladı (Gazeteler)

— Şekerim!...

— !...

Söz dinler!

Bayan Nadire, bir çok araştırdıktan sonra, nihayet bir hizmetçi ele geçirmişti. Bu kızla pazarlığı şöyle kesti:

— Dinle, kızım! hizmetinden memnun olursam, seni de memnun ederim. Şimdilik sana ayda üçyüz lira vereceğim. Fazla olarak da seni ben giydiririm. Olur mu?

— Eksik olmayın efendim!

Ertesi sabah, saat dokuza kadar hizmetçi gözükmedi. Bayan Nadire merak içinde bir saat daha bekledikten sonra dayanamadı, kızın odasına gitti. Bir de baktı ki, kız, sırtında bir gömlekle orada oturuyor. Hayretle sordu:

— Kız nerede ise, öğle okunacak. Aşağıya neden inmiyorsun?

— Bekliyorum, bayancığım.

— Neyi bekliyorsun?

— Siz bana dün, seni ben giydiririm, demediniz mi idi? Ben söz dinlerim hanımcığım.

İyi kiracı!

Kiracının duvar kâğıtlarını yırttığını gören ev sahibi memnuni bir tavırla sorar:

— Galiba duvar kâğıtlarını yenileyeceksiniz?

— Yo... Hiç öyle bir niyetim yok.

— O halde kâğıtları niçin söküyorsunuz?

— Bu ay nihayetinde evden çıkacağım da...

Fehim Anlayışlı o gün, evliliklerinin yıldönümü münasebetile karısına aldığı tek taşlı yüzüğü, geniş yazıhanesi üstünde duran elektrik lâmbasının pembe abajuru altına tutmuş muayene ediyordu. O sırada da kapı vuruldu.

Bay F. Anlayışlı küçük mahfazayı yazıhanesinin gözüne saklıyarak cevap verdi:

— Giriniz!

İçeri giren Ferhat Şirinoğlu.

— Buyursunlar efendim, buyursunlar...

Ferhat, yazıhanenin yanındaki koltuğa oturdu.

— Bay Fehim, dedi. Sizden bir ricam var... Belki biraz tuhaf olacak ama...

— Emredin... Başımla beraber...

— Malûm a, bu gece bizim kerimenin düğünü var. Umulmadık bir çok masraflar çıktı. Aksi gibi bugün de bankalar kapalı imiş. Beş bin lira kadar bir para lâzım oldu. Siz hatırıma geldiniz... Pazartesiye kadar bu parayı lûtfedebilirseniz.

— Hay hay, memnuniyetle..

Şirinoğlu cebinden bir paket çıkardı:

— Size bunu getirdim...

— O nedir bayım?

— Efendim, bu pek eski bir aile elması... Pek kıymettar bir şeydir. Pazartesiye kadar sizde dursun..

— Aman bayım, kerem edin.. Teklif mi var?,

— Yok.. Sizin ortaklarınız var. Madem ki ticarethane kasasından para çıkıyor, ticarethaneye bir şey girmeli..

— Canım siz yabancı değilsiniz... Bununla beraber madem ki böyle istiyorsunuz.

Bu esnada Bay Şirinoğlu elindeki mahfazayı açmıştı. İçinde cidden muhteşem bir gerdanlık parıl parıl yanıyordu.

Müşkili hallolan Şirinoğlu, yazıhaneden çıkarken son bir ricada bulundu:

— Yalnız pek rica ederim, bilhassa şu elmas meselesi duyulmasın... Sonra aile içinde dedikoduyu mucip olur.

Fehim, kibar dostunu temin etti:

— Ne münasebet... Kimsenin ruhu bile duymaz!.

★

Bay Fehim Anlayışlı, kıymettar aile elmasını kasaya kilitlemişti. Fakat akşam olunca düşünmeğe başladı. Rehini iki gece yazıhane kasasında bırakmak hiç de ihtiyatlı bir hareket olmıyacaktı... Vakıa kasa çok sağlamdı ama... Bay Fehim kendi kendine:

— Dünyanın bin türlü hali var! Diyordu. Onun için akşam yazıhaneden çıkacağı sırada gerdanlık mahfazasını kimseye göstermeden koynuna koydu. Evine gidinceye kadar otomobilde elini koynunun üstünden ayırmadı. Evde elması kasasına kilitlemeden içi rahat etmedi.

Fakat tam hizmetçiye karısının nerede olduğunu soracağı sırada evliliğinin yıldönümünü hatırladı. Karısına aldığı tektaşlı yüzüğü yazıhanede unutmuştu!

Her sene o gün karısına bir hediye almak âdetiydi. Vakit geçirmeden yazıhaneye gidip yüzüğü almaktan başka çare yoktu. Derhal tersyüzü sokağa fırladı, yazıhaneye gitti.

Döndüğü zaman gene kasaya gitti. Karısının bütün elmasları orada dururdu. Kasayı açtığı zaman gözü faltaşı gibi açıldı. Mahut elmas yok olmuştu. Onun yerinde bir pusula duruyordu. Karısının yazısını tanıdı. Kasanın çifte anahtarlarından biri onda dururdu. Okudu:

«Kocacığım, beni çok sevdiğini şimdi anlıyorum!

O ne muhteşem hediye, ayol?... Herkesin gözü elmas görsün diye hemen bu akşam takıyorum. Sen de gel de karını şahane elmasla gör!»

Fehim çılgın gibi dışarı koştu. Karşısına çıkan hizmetçinin üstüne hücum etti:

— Bayan nerede?...

Şaşalıyan hizmetçi kekeledi:

— Ba... bayan mı? ablası geldi, onunla Şirinoğluların düğününe gitti!...

Fehim, bir koltuğun üstüne yığılmıştı!.

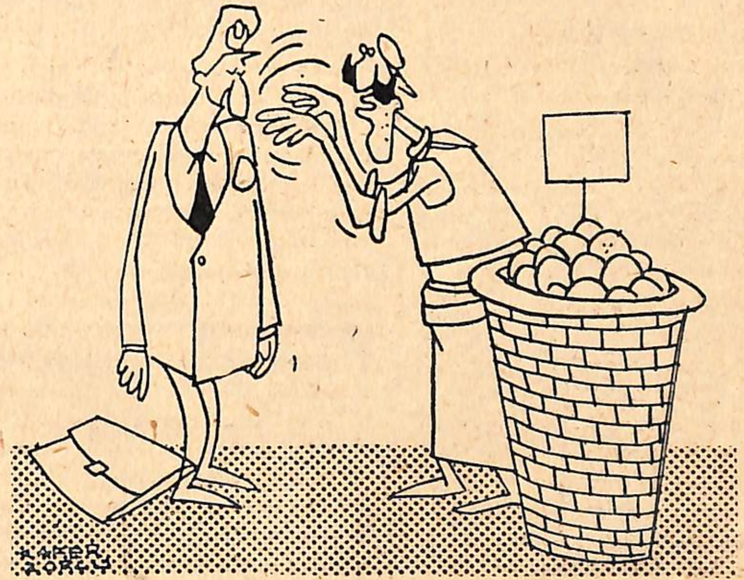
Akbabacı

Işıklı elbise yapıldı... (Gazeteler)

— Valla yeşil yandı sandım abla!...

Bazı belediye memurları vazife başında uyuyorlarmış. (Gazeteler)

— Uyuuu!

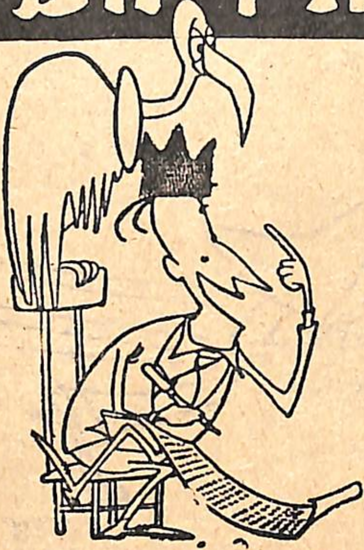

Sinema bileti karaborsacıları takip ediliyor. (Gazeteler)

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Benim mesleğim fıkra anlatmak şekerim. Ama birini seçip anlatmak zor. Bu bir anneye hangi evlâdını daha çok seversin demeye benziyor.

Benim üstadım Ferdi Tayfur idi. Bu gün neyim varsa ona borçluyum. Şimdi de onun çok sevdiği bir fıkrayı anlatmak isterim. Ferdi, kabare komedyenlerinin en şahanelerinden biridir. Toprağı bol olsun... Bu cenaze namazı fıkrasını bir türlü tamamlıyamazdı. Daha yarısındayken, o boğuk ve genizden gelen sesiyle hıçkırmaya başlar, boğulur gibi katıla katıla gülerdi...

Orhan BORAN

Cenaze namazı!

Öğle namazından sonra cemaat musallanın önünde saf olmuş. Cenaze namazına hazırlanmış. İmam vazifesini yerine getirmek için başa geçip cemaate dönmüş:

— Ey cemaatı müslimin!

Derken, adamın biri:

— Efendim, demiş.

★

Leylekler!

Altı yaşlarında afacan bir çocuk olan Ahmet, koltukta oturan annesinin yanına şeytan şeytan sokuluyor:

— Anne be! Diyor, hani sen bana kardeş bir çocuk getirecektin?

Kadın:

— Acele etme evlâdım, nasıl olsa leylekler getirecek...

Diye cevap veriyor.

Bunun üzerine Ahmet gözlerini büyüte büyüte annesine gülüyor:

— Ooo! Leylekler getirecek diye beklersen, sen daha çok beklersin!

★

Belki!

İki eski arkadaş yolda karşılaşıyorlar. Selâm sabahtan sonra birinci:

— Sinemaya gidiyorum iki gözüm, diyor. Falanca sinemada çok enteresan bir film var tam 49 defadır seyrediyorum.

Arkadaşı hayret ediyor:

— Aman, dostum, nasıl olur. Bir film 49 kere değil, 4 kere bile zor seyredilir.

Birinci anlatıyor:

Filmin ikinci kısmında müthiş bir sahne var. Genç, güzel bir kadın, acele odasına giriyor, ayni telâşla mantosunu çıkarıyor. Sonra elbisesini... Kombinezonunu... sütyenini... Tam kilotunu çıkaracağı sırada evin önünde bulunan demir yolundan bir tren geçiyor.

— Peki sen bunun için mi sinemaya gidiyorsun?

— Yok canım, tren belki bir seferinde beş dakika rötar yapar diye!

— Kral Hüseyinin anlattığı fıkralardan anlatsam olur mu? Yok yok ben size bir Alman fıkrası anlatayım. Zaten benim bildiğim kadınlı fıkralar yazılamıyacak kadar açıktır.

Barbara VALENTİN

Sebep!

Bir adam sabahın erken saatinde parka oturur. Günün ilk ışıkları dökülürken hem temiz hava almakta, hem gelip geçenleri seyretmektedir. Bu ara bir kumru omzuna konar:

— Günaydın beyefendi...

Adam irkilir:

— Ne, diyorsun, sen konuşabilir misin?

Kumru:

— Tabii, der, hem de gayet rahat!

Adam bunun üzerine:

— Ne olursun, der, bir gün sen bize gel de çocuklara göstereyim. Onlar da müthiş hayret edecekler ve şaşıracaklar...

O gün saat 17 de buluşmaları kararlaştırılır. Adam adresi verir ayrılırlar.

Saat 16 dan itibaren ev halkı merak ve heyecanla beklemeye başlarlar. Bir saat, bir buçuk saat, kumru gelmez. Artık ümitleri kesildiği bir sırada kapı çalınır. Gelen kumruya adam âdeta çıkışır:

— Niye bu kadar geç kaldın?

Kumru özür dilemiş:

— Afedersiniz hava çok güzeldi, yürüyerek geldim!

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

DOĞDUĞU YER!

İlkokulun dördüncü sınıfına coğrafya dersi veren bayan öğretmen bir yandan da kendisine bir etek yapmaktadır. Aniden müfettiş içeri girer. Telâşlanan öğretmen elindeki işi kara tahtanın arkasına fırlatmak ister. Etek, tam arkaya düşmez, tahtaya asılı olan Türkiye haritasının bir kısmını kapatmış olur. Fırsat bulup oradan da alamaz.

Örencilere corafyaya dair sorular soran müfettiş, bir çocuğa:

— Oğlum, sen bana doğduğun yeri gösterebilir misin? diye sorar.

Memleketinin haritadaki yerinin eteğin altında kaldığını gören çocuk öğretmenine döner:

— Öğretmenim, der, eteğinizi kaldırın da müfettiş beye doğduğum yeri göstereyim!

O. Nuri ALPER

※

YETEEER!

İskenderun Lisesi müzik öğretmeni Sabahattin bey çok hoşsohbet bir insandır.

Bir gün Erzurum'da bir konser tertip eder. Aylardan beri provalar devam etmektedir. Nihayet beklenen gün gelir. Sahnenin perdesi açıldığı zaman, sağda kızlar, solda erkekler, ortalarında da öğretmenleri... Sabahattin bey talebelerinden ayrılarak bir kaç adım öne gelir, halkı selâmlar. Sonra döner ve koroyu idareye başlar.

Üstat çok hassas bir zattır. Onu konserlerinde bizler de gördük. Vücudunun her bir eklemi sanki ayrı bir maestro değneği gibidir. Kâh iner, kâh kalkar, kısılır, küçülür, birdenbire yükselir. Kolları parmakları ve yüzü şekilden şekle girer!

Yine bütün benliğimi korosuna kaptırmış, en küçük falsoya meydan vermemek üzere didinip dururken arka sıralardan bir ses yükselir:

— Yeter be kardeşim, yeter!.. Biraz da başkası oynasın!..

Op. Dr. H. A.

Aranan evsaf

Bir banka müdürü, memur olmak üzere kendisine müracaat eden bir genç hakkında onu tanıyan bir dostundan bilgi istedi. Üç gün sonra arkadaşından cevap aldı. Sözü geçen gencin çok asil bir aileye mensup olduğunu, babası filânca, anası falânca olduğunu, dayısının umum müdürlük, amcasının sefirlik ettiğini sayıp döküyordu.

Banka müdürü hemen kaleme sarılıp dostuna bir mektup daha yazdı:

«Azizim, ben ırkı islâh etmek için damızlık değil, defterlerimi usulü dairesinde tutacak memur arıyorum.»

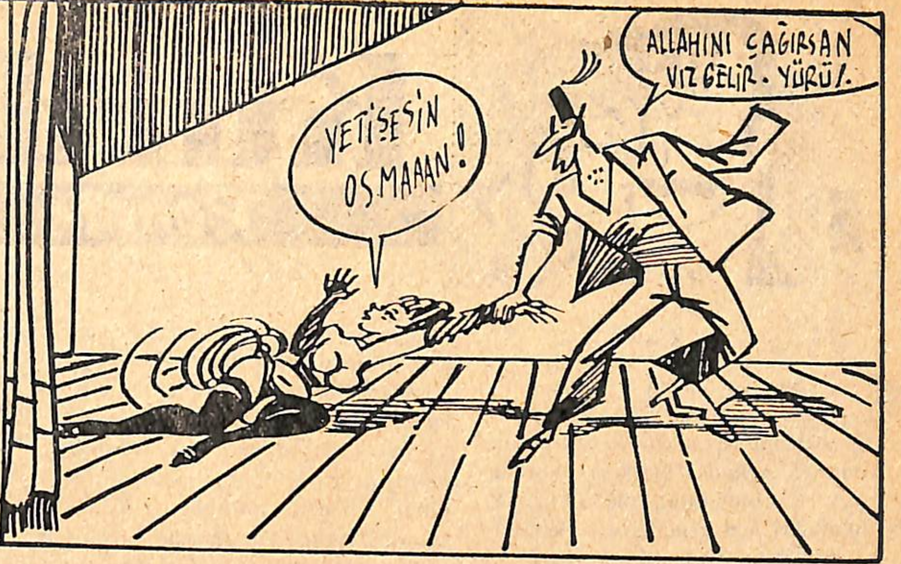
Gürgen SARAÇ

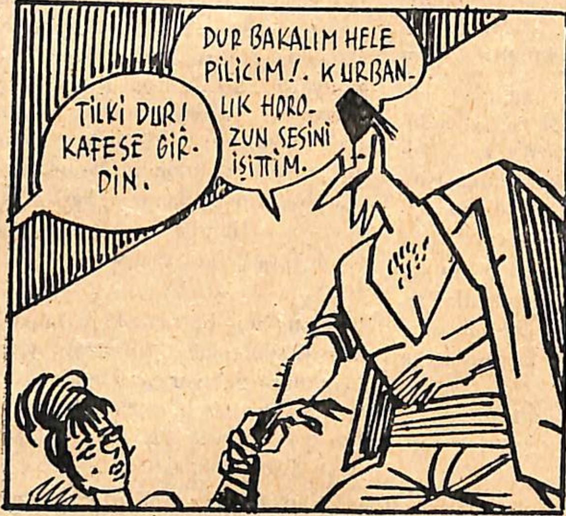
KOMİSER OSMAN

14

TURHAN SELÇUK

BENLİ HAYGANUŞUN MIGIRDIÇIN KUMPANYASINDA SAHNEYE ÇIKTIĞI İLK GECEDE, ÜSKÜDARLI TİLKİ MUSTAFA DA ORADA HAZIRDIR. VE YÜZLERCE KİŞİNİN ÖNÜNDE, MEŞHUR KANTOCUYU KAÇIRMAĞA TEŞEBBÜS EDİP, GÖRÜLMEMİŞ BİR CÜRRETLE SAHNEYE FIRLAMIŞTIR...

Kürd Mahmud

Roman YAZAN NİMET ARZIK

— 2 —

— «Sual sormadan söyleyin...»

— «Bu sözümona aşiret beyleri, aşiretlerinin başındayken çok cesurdurlar. Aslında öylesine korkak ki... Ata binmesini, silâh atmasını bildikleri için kendilerine erkek sanırlar. Sahte, sahtekâr, korkak, cüretkârdırlar. Bazen onlardan birinin benimre işi olur, kapımın önü ne varır... «gir» dersin, girmez, çekinir, büzülür, âdetâ vücuduna göre hareket etmez. Bürosu muhakkak ki tekke gibi bir nevi baldırı çıplaklarla dolup boşalır. Muhakkak kapısında genç bir çocuk vardır. Tembihlidir. Gelen memleketliye kimse olmasa da çay kahve ikram etmeğe tembihli... Sen geçen gün bölgesinde çok popülerdir diye lâkırdılar ettin de sana ondan bunları anlatıyorum... Bu popülerliğin mekanizması basittir: Memleketlinin yardımına koşar görüneceksin, onunla hemdert olacaksın. Cart curt edeceksin. İcabında telefonu açıp oranın diliyle yüksek lâkırdılar atacaksın.»

Papatyanın içi sızlıyordu. Of ne kadar doğruydu bunlar!...

— «Mahkeme dönüşü odayı dolu bulunca, dünyanın en mühim meselesiymiş gibi: «Çay, çay içtiniz mi? diye sorar. Bekliyen iki üç kişiyse, «yemek yiyeceğiz» der. Yerinden kalkar, misafirinin karşısına yerleşir... Bir memleketlinin işini yapmağa veya yaptırmağa muvaffak olmuşsa, ayni zat bir defa daha baş vurduğunda: «Vallahi o adama başka birşey söyliyemem, kontenjanımı kullandım» der, hem de senin için. Başka şey istiyemem... Adam da kendisi için kontenjan tükendiğinden memnun, gittiğinde memlekete yayar... Herkes te: «Falancayı filân yere tayin ettirdi» diye biter ve itibarı roket hızıyla göke doğru yönelir.

Eve telefon eder:

«Falanca gelmiş, ona göre sofra hazırla.»

— «Papatya, bunların hiçbiri inkilâbı benimsememiştir. İnkılâp demek onlar için ölüm demektir. Bunlar sabit fikirlere takılıdırlar. Kincidirler. Faydalandıkları kişilere sadıktırlar. Maddî görünüşe ehemmiyet verirler. Parayla zarafeti satın aldık zannederler. Papatya, kendine gel, kendine!»

— «Bitti mi?»

Yaşlı ve yakışıklı adam ayağa kalktı:

— «Ne halin varsa gör» dedi. Bütün üstünlüğüne rağmen çocuksu kalmış inatçı bir tarafın var. Başına çok şey gelecek, ve acaba ben seni koruyabilecek miyim?...»

(ROMANCININ NOTU: Koruyamadın dostum. Bundan altı ay evvel Papatyayla bu fırtınalı konuşmayı yapmıştın. Seni dinlemedi. Kimseyi dinlemedi. Kaderin yazısıymış. Papatyadaki hayatiyet ve küçümseme hissi onu gene galipler kafilesinden ayırmıyacak. Bu roman için bana çok yardım etti ve aşkı, iztirabı romana çevrildi ve dalga dalga içini huzur kaplamağa başladı. Kendi üstünlüğünü, her zavallı âdiliğe yabancılığını her zamankinden daha gümbür gümbür hissediyor. Kürt Mahmud onun hayatında kısa bir uğrak. Güle güle Kürt Mahmud, sahteliğinle, sahtekârlığınla, korkunla, cüretinle, ikiliğinle, güle güle KÜRD MAHMUD!)

NASIL BAŞLAMIŞTI SEVGİLERİ?

Papatyanın kocası bir yangında ölmüştü. Yanan binayı seyre gitmişlerdi tesadüfen... İçerde bir çocuk kaldığını bağırmıştı biri ve o, Papatyanın kolundan sıyrılarak dumanlı hole dalmıştı. Bütün içi isyan etmişti genç kadının. Fakat ses çıkarmamıştı. Kişiliği buna mâniydi. Sonra, bayılmıştı... Kendine geldiği zaman da olan olmuuuş, biten bitmişti...

Kocasının kömürleşmiş vücudünün yanında saatlarca diz üstü kalmıştı, çöküntü halinde. Parçalayıcı bir muhabbet duyuyordu bu kömürleşmiş vücuda. Başkaları için tanınmaz haldeydi, amma o bin vücut arasında gene tanıyabilirdi. Parmağındaki nikâh yüzüğünü eliyle çıkarmıştı... Üstünde kırmızımtrak ve siyah lekeler vardı altının... Parmağına geçirmişti ve su, bu lekeleri yok etmesin diye her el yıkayışında yüzüğü çıkarıyordu... Hiç ağlamamıştı. Hissiz hissiz oturmuştu.

Evi akın akın dolduran misafirlerle konuşmuş, onları kapıya kadar geçirmiş, taşkınca «acıyı paylaşma» gösterenleri soğuk bakışıyla hizaya getirmişti... Önüne yemek sunuyorlardı, yer gibi yapıyordu. Yatağına götürüyorlar, uyur gibi yapıyordu. Sokağa, hava almağa çıkarıyorlar ,kurulmuş bebek adımlarıyla uslu uslu yürüyordu. Soluk gök mavisi pantalonunu, kalın siyah yün sveterini yangınıdanberi çıkarmamıştı... Hayriye hanım bu görünürdeki sükûneti endişeyle seyrediyordu.

Papatyanın beynindeki o müstehzî ışık sönmemişti. Taziyeye gelen hanımlara bakıyor ve içinden «Bunları makiyajsız görmek için demek bu kadar büyük bir felâket lâzımmış» diye düşünüyordu...

Tabut toprağa verilirken, nurlu yüzlü dostuna şunları söylemişti:

— «O benim içimde o kadar derine indi ki, artık ona ben bile dokunamam» ve sonra biraz durmuş, yalvaran bir sesle:

«Bana artık kimse kocamdan bahsetmesin... Herşey olmamış gibi olsun, masallardaki gibi bir varmış bir yokmuş» demişti...

İki küçük çocuğuyla o akşam zıp zıp zıplamıştı, onlara şarkılar söylemiş, hikâyeler anlatmıştı... Boyunları bükülsün istemiyordu. Eve o kadar çok girip çıkan gözü yaşlı insan olmasaydı, ev normal sayılabilirdi... Yalnız kendi kendine kalıncaaa... işler değişiyordu.

Gene ağlamıyordu, gene sessizdi. Fakat içindeki yanma tahammülsüzleşiyordu. «Yarabbim, bir sene geçse... Beş sene geçse... Bu iztirap çekilir hâle gelse... Ben bu acıyı atmalıyım... Ben bu boşluğun yerine birşey koymalıyım» diye düşünüyordu...

İçinin içinden bir ses acıyı geldiği gibi kabullenmesini fısıldıyordu, tevekkülle, imanla, «Bu benim nasibim» diye...

Elbet hafifletme yolunu bulacaktı... Ama çok pahalıya malolacaktı, ona çooook!... Ruhun tamiri kaba yama kaldırmaz çünkü...

Kocasının öldüğünün üçüncü akşamıydı. Evde yalnız yakınları vardı. Akşam olunca büyük bir huzur iniyordu içine... Büyük şeydi bu huzur. Çilehânelerde bu huzuru elde etmeğe uğraşırlar, mâbetlerde bu huzurun peşinde yükselir dualar...

— Utan biraz, utan!... Aşağıda aile var!...

Papatya bu huzurun değerini bilmedi...

Odaya üç kişi girmişti. İkisini tanımıyordu. Biri, Kürd Mahmudtu. Şark usulü «erkekçe» ve bütün fiyakasıyla geliyordu taziyeye. Papatya biraz sonra canlı canlı konuştuğunun farkına vardı. Utanarak onu bir an terketmiyen Hayriye hanımın yüzüne baktı. Hayriye hanım tatlı tatlı gülümsüyordu. «Demek ayıp değil» diye düşündü. «Demek hâlâ gülebiliyorum»... Konuşma samimi bir dönemece sapmıştı... Kürd Mahmud espriyle gittiği son suareden bahsediyordu. Karısıyla gitmişti o suaraye. İlkönce bekâr bir arkadaşla gitmek istemişti. Hattâ bekâr arkadaş onu evden gelip almak istemişti. Yatak odasında kızıl kıyamet kopmuştu... «Vaaay... o bilmem nelerin arasına gideceksin» diye... Papatya bu konuşmadan biraz rahatsız oldu. Karısından bu ağızla bir adamın bahsedebilmesini yadırgamıştı. Amma Kürd Mahmudun çevresindeki «ayıbının» kendi «ayıbı» olmadığını anlıyacaktı sonraları. Kürd Mahmudun çevresinde, her melânet işlenilebilirdi, ama, gün ışığına çıkmamalıydı bu ayıplar... Karısının kendisine âdi şeyler bağırdığına üzülmezdi Kürt Mahmud. Salonda bekliyen bekâr arkadaş duyarsa üzülürdü: Erkekliğine halel gelirdi çün kü o zaman!.. «Karı kısmından lâf işitmek» ayıpların en büyüğü işte oydu. Papatya bir takım tatsız düşüncelere dalmışken Kürt Mahmud devam ediyordu sözlerine:

— «Efendim, sağımızı boyadık, solumuzu boyadık gittik, ne için biliyor musunuz? Altı saat kazık gibi bir sandalyanın üstünde oturmak için! Grubumuzdaki hanımların bütün tasası buydu çünkü: Amman yerimizi kimse kapmasın!..»

Papatyanın gözleri Kürt Mahmuda daldı. Onu görmüyordu. Onun yerinde kocasını görüyordu. Konuşan gülen oydu. Birden o hayal silindi, konuşan gene, Kürt Mahmuttu... «V» leri, «Ş» leri, «J» leri katlederek konuşmağa devam ediyordu:

— «Uallahi hanımefendi, size hizmet etmek benim için bir şeref olacak. Hayatın yabancısısınız. Bırakın, yükünüzün yarısını ben taşıyayım»...

Ve dostluk böyle başladı, o zamana kadar tanışıklıktı. Kocasının ölümünden önce şurada burada rastlamıştı Kürt Mahmud'a. O zaman bu devamlı bir münasebet olamazdı aralarında. O kadar ayrı çevredendiler ki...

Kürt Mahmud çıktıktan sonra Papatya Hayriye hanıma döndü:

— «İyi adam, değil mi»? dedi.

Hayriye hanım omuz silkti:

— «Buraya gelmek, onun için iyi olacak, biraz incelir... Papatya bu cins adamların hepsi delidir. En beklemediğin anda döner ve sana bir kuyruk darbesi indirir nereden geldiğini bilemezsin... Bence, onun şu karşısındaki koltuğa oturmağa bile hakkı yok»...

— «Hayriye hanım, neler söylüyorsunuz?...»

— «Onu ben olduğu gibi görüyorum Papatya... Tövbe tövbe, ben bunadım. Bana bakma. Neden iyi olmasın?... Sen acını olduğu gibi, geldiği gibi kabul et, kendi kendine geçinceye kadar...»

Papatya kızardı, ve içi burkuldu. Bu Hayriye hanım herkesin içini okurdu. Birisine fena dedi mi, eninde sonunda fena çıkardı... Amma Kürt Mahmud ona ne gibi fenalık yapabilirdi. Hiiiç... Omuz silkti!

(ROMANCININ NOTU: Keşke acını kabullenseydin Papatya... «Ersatzlarla» küllendirmeğe çalışmasaydın. Erzatz nedir Kürt Mahmud bilmez... Hani yağın, kahvenin, şekerin sunîsi vardır ya, erzatz o... İşte Papatya için büyük bir aşkın boşluğunu dolduracak, erzatz, Kürt Mahmud oldu başlangıçta!.. Sonraaa?.. Sonrasını romanın devamında göreceksiniz...)

KÜRK MAHMUDUN GÖLGESİ

Kürt Mahmud, Papatyanın evinden çıktığı vakit saat on biri geçiyordu. Papatya arkasından baktı. Her ayrılışta onu bir daha görmiyecekmiş gibi geliyordu. Çok küçükken, sevdiklerinin gidip çoğunun dönmemesine alışmıştı... Şimdi Kürt Mahmut ta artık sevdikleri arasındaydı. Her akşam geliyordu. Her akşam Papatya kendi kendini aldatıyordu: «Bu karşımdaki Kürt Mahmud değil, kocam» diye!..

Çok nazlatılmıştı. Çok sevilmişti. Kocası kendisine çok zeki, çok haşarı, çok şımarık bir çocuk muamelesini yapmıştı. Aralarında yirmi yaş fark vardı. Papatya bütün ömrünce bir baba aramıştı bilmeden: Tanımamıştı ki babasını: O doğmuş, o ölmüştü! Sonra bulmuştu onu. Münasebetleri o kadar tuhaftı ki, bir gün bir sayfiyede züppenin biri onları baba kız zannederek gelmiş Papatyayı kocasından istemişti!.. Kocasının da ağzı kulaklarına varmıştı keyfinden... İki çocukları olduktan sonra bu münasebet tamamen pederâneleşti. Küçük çocukları bile ciddî ciddî bu havayı hissederler ve «Baba evvelâ bizim babamız, sonra annemin babası» derlerdi!

Kazadan sonra, o korkunç boşluğu yavaş yavaş Kürt Mahmut doldurmağa başladı. O da nazlatıyordu. O da günde 20 kere telefon ediyordu. O da Papatyanın bir dediğini iki etmiyordu. Yaşça da Papatyanın dengiydi hem...

Kürt Mahmudun gölgesi uzadı, yassılaştı, inceldi. Köşeyi dönmüştü. Arkasından eş bir gölge belirdi. O da uzadı, çaprazlaştı, ezildi, köşeyi döndü... Hayriye hanım Papatyanın arkasındaydı:

— «Papatya, görüyor musun?» diye fısıldadı.

— «Kör olmadığıma göre...»

— «Bu ne demek?»

— «Takibediliyor demek!»

— «Acaba kimin tarafından?...»

(Arkası var)

Tiyatro aşkı

Jean Anouilh, vaktiyle küçük bir kasabada oturan bir noter kâtibi ile tanışmıştı. Adamcağız bir tiyatro hastasıydı. Bütün emeli sahneye çıkmak, meşhur bir aktör olabilmekti. Ne yazık ki bu emeli gerçekleşememişti. Hayatında bir tek defa bir amatör tiyatroda sahneye çıkmış ve o kadar bağırıp gürültü etmişti ki perdeyi çekmeğe mecbur kalmışlardı.

Bu olaydan az zaman sonra adamcağız öldü. Vasiyetnamesi açıldı. Tiyatro âşıkı noter kâtibi ölümünden sonra dahi bu sevdadan vazgeçmemişti:

Kafa tasını, Hamlette oynatılmak şartiyle amatör tiyatroya bırakıyordu.

Hafıza

Mrs. Smith trende arkadaşlarından birine rastladı, fakat hafızası o kadar zayıftı ki ismini bir türlü hatırlıyamıyordu. Şurdan burdan konuştular; sonunda kadın bir ara:

— Kardeşim, dedi; bugünlerde o kadar çok çalışıyor ki!...

Mrs. Smith kendini zorladı, hayır! Ne bu kadının ne de kardeşinin ismi aklına gelmiyordu. Belki bir ip ucu yakalarım diye sordu:

— Kardeşiniz ne iş yapıyor şimdi?

Cevap çok müthiş oldu:

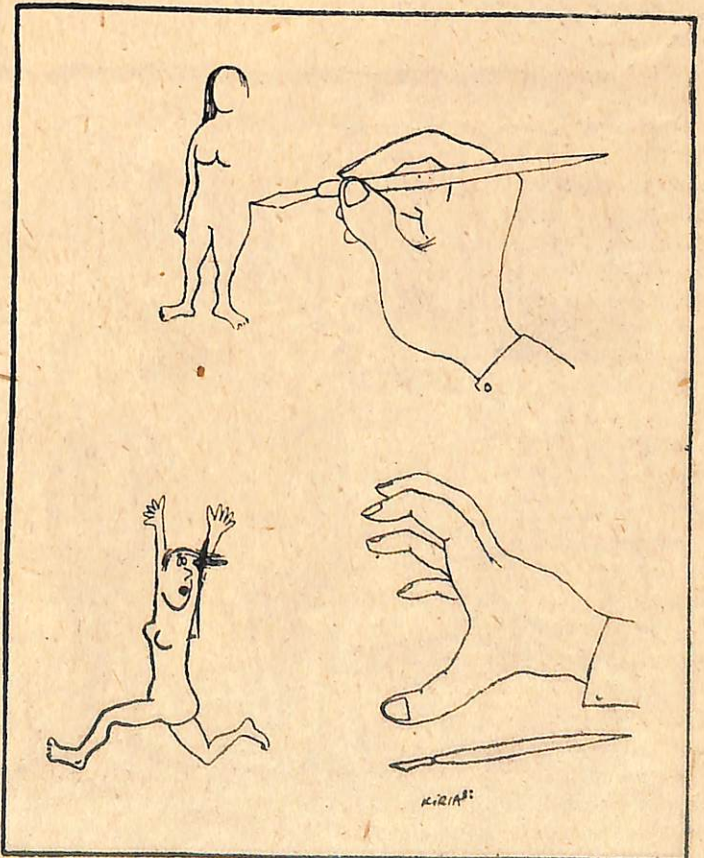
— Kendisi sekiz senedir Amerika Reisicumhurudur.

... ve Allah

Bir gün Allah Meksika'yı yarattı ve eserine kendi de hayran olarak şöyle dedi:

«Bir şaheser yarattım; bu diğer yaratıklarım için bir haksızlık! Şu mavi gök, bu şahane manzaralar ve bu zengin madenler dünyanın başka hangi yerinde var?»

Böylece bu adaletsizliği tamir zaruretini duyan Allah, şöyle yaptı: Meksikalıyı yarattı.

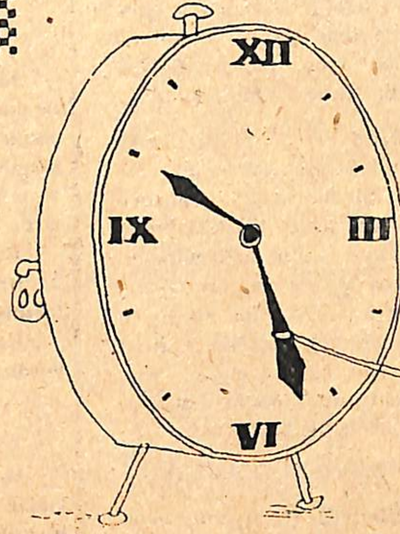

YAZISIZ

Dünya Karikatürleri

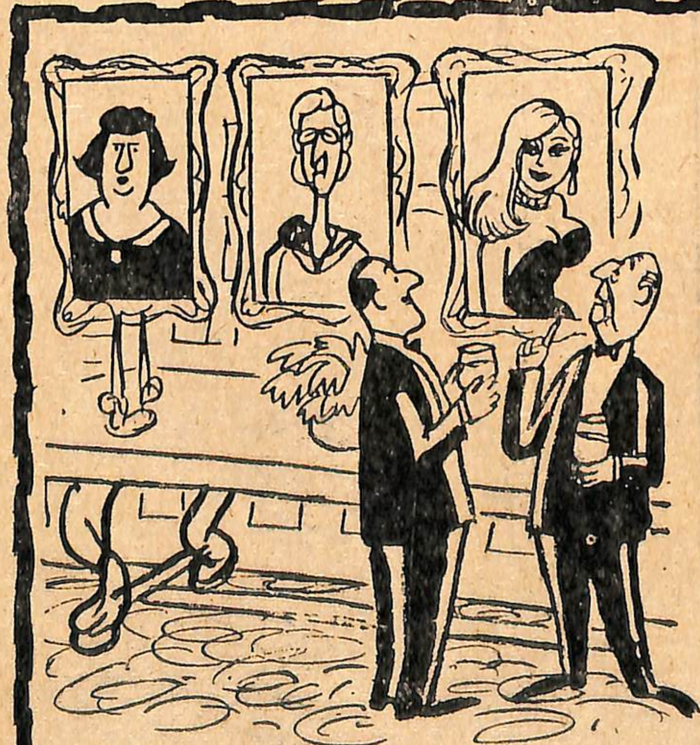
—BİZİM BOBİ MEYDANDA YOK, GÖRDÜN MÜ?..

YAZISIZ

—DIRLANIP DURMA KARI, BAKARSIN GÜNÜN BİRİNDE NOBEL MÜKÂFATI BANA DÜŞMÜŞ...

—BU DA ÜÇÜNCÜ KARIM... ÇOK UĞURLU GELDİ: ONUN SAYESİNDE MEBUS OLDUM, ZENGİN OLDUM... OLDUM, OLDUM!

—UĞURLAR OLSUN... BENDEN DE ÇOK ÇOK SELÂM SÖYLE ANNENE...

1961'de

5

MİLYON

LİRA TUTARINDA

en az

50 APARTMAN DAİRESİ

VE

ÇEŞİTLİ ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

- 10 - Reklâm Moran

Akbaba

— Şıllık !.. Benim kocamın kalesine gol atacak adam mı senin o nişanlın?!.

— İl Travaso —